

Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem

Augšana attiecībās ar Dievu

Nina Atčesone

Aprīlis, maijs, jūnijs
2026

Satura rādītājs

- 1 **Realitātes pārbaude** (28. marts – 3. aprīlis)
 - 2 **Pazīt Dievu** (4.–10. aprīlis)
 - 3 **Lepnums salīdzinājumā ar pazemību** (11.–17. aprīlis)
 - 4 **Bībeles loma** (18.–24. aprīlis)
 - 5 **Kā studēt Bībeli** (25. aprīlis – 1. maijs)
 - 6 **Lūgšanu cīnītāji** (2.–8. maijs)
 - 7 **Praktiska lūgšana** (9.–15. maijs)
 - 8 **Ticība** (16.–22. maijs)
 - 9 **Grēks, evaņģēlijs un bauslība** (23.–29. maijs)
 - 10 **Nožēla un piedošana** (30. maijs – 5. jūnijs)
 - 11 **Neveiksmes** (6.–12. jūnijs)
 - 12 **Dalies ar Viņu** (13.–19. jūnijs)
 - 13 **Uz mūžību** (20.–26. jūnijs)
-

Apmeklējiet mūsu tīmekļa vietni:
<http://www.adultbiblestudyguide.org>

Galvenais autors:

Nina Atčesone (Nina Atcheson)

Redaktors:

Klifords Goldsteins (Clifford R. Goldstein)

Pārskats, komentārs un pielietojums dzīvē, 1.–13. nodarbība:

Žaks Dukāns (Jacques Doukhan), PhD, vecākais ebreju valodas un Vecās derības eksegēzes izpētes profesors; Septītās dienas adventistu teoloģiskais seminārs, Endrūsa Universitāte, Berrien Springs, MI, United States; *The Seventh-day Adventist International Bible Commentary* galvenais redaktors.

© 2026 Septītās dienas adventistu Ģenerālkonference®. Visas tiesības aizsargātas.

Bībeles tulkojumu saraksts:

Rakstu atsauces, kas nav no King James Version (KJV), kas citētas ar atļauju šajā 2026. gada 2. ceturkšņa Bībeles studiju rokasgrāmatā skolotājiem, ir no sekojošiem tulkojumiem:

CEB	Common English Bible
ESV	The Holy Bible, English Standard Version
MEV	Modern English Version
NASB	The New American Standard Bible
NIV	The Holy Bible, New International Version
NET	New English Translation Bible
NKJV	New King James Version
NLT	The Holy Bible, New Living Translation

(Rakstu atsauces latviešu valodā ir no 1965. gada revidētā latviešu tulkojuma.

JT — Jaunais Bībeles tulkojums latviešu valodā, 2012. g.)

Augšana attiecībās ar Dievu

Neatkarīgi no tā, vai esat uzaudzis kā septītās dienas adventists vai esat jauns šajā ticībā; neatkarīgi no tā, vai esat lasījis daudz vai maz pieaugušo Bībeles studiju rokasgrāmatu; un, visbeidzot, neatkarīgi no tā, kur garīgi šodien atrodaties, tēma par to, kā veidot nozīmīgas attiecības ar Dievu, ir ļoti svarīga.

Šī tēma ietekmē visas pārējās. Jūsu priekšstats par Dievu var būt kļuvis aptumšots vai neskaidrs; ja tā ir, studējot lūdzieties par lielāku skaidrību. Jūs varbūt domājat, kā atjaunot savu garīgo dzīvi (lūgšanas un Bībeles studijas), vai arī pārdomājat citas jomas, kas ietekmē jūsu attiecības ar Dievu, piemēram, lepnuma un pazemības lomu, ticību un zināšanas, grēku un Dieva likumu, grēku nožēlu un piedošanu, kā pārvarēt stiprās puses un neveiksmes, un kā iedrošināt citus viņu ceļā ar Dievu.

Jūsu attiecības ar Dievu ir jūsu vissvarīgākās attiecības. Nevilcinieties tās veidot, stiprināt un padarīt pēc iespējas stiprākas. Tagad — nevis kādreiz nākotnē — ir laiks strādāt pie šīm attiecībām, kas ietekmēs visu pārējo: jūsu laulību (ja attiecināms), jūsu vecāku lomu (ja attiecināms), jūsu draudzības, jūsu finanšu lēmumus, jūsu brīvo laiku, jūsu aspirācijas — un, protams, jūsu mūžīgo nākotni.

Tā kā šī tēma — Dieva vēlme būt attiecībās ar cilvēci — aptver visu Bībeli, ir daudz dažādu skatpunktu, stāstu un Bībeles rakstvietu, kuras varētu izvēlēties, lai mācītu šo svarīgo tēmu. Ņemot vērā pieaugušo Bībeles studiju rokasgrāmatas raksturu, mēs varam izmantot tikai ierobežotu skaitu.

Neatkarīgi no tā, kādas šodien ir jūsu attiecības ar Dievu, šīs nodarbības ir rakstītas, domājot par jums. Galvenais mērķis ir, lai šīs 13 īsās, koncentrētās nodarbības atmodinātu jūsu mīlestību un uzticību Jēzum Kristum, kad jūs šajā ceturksnī Viņu meklēsiet no jauna.

Tā kā šīs tēmas būtība ir attiecības, šī *Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem* ir nedaudz atšķirīga no iepriekšējām. Nodarbības ir rakstītas personīgākā stilā, jo tās ir par personīgu Dievu, kurš vēlas pazīt jūs personīgi.

Elēna G. Vaita saka, ka “pastāvīga dzīve Kristū ir liels brīnums.” (*Laikmetu Ilgas*, 407. lpp.). Bībele izmanto sacensību metaforu, lai aprakstītu dzīves ceļu ar Dievu. Mūsu atalgojums ir neiznīcīgs vainags (*1. Kor. 9:24, 25*) un mūžīga dzīvība ar mūsu Dievu. Mūsu garīgās sacīkstes ir maratons, nevis sprints. Var būt reizes, kad apstājamies vai pat nokrītam uz sejas. Tas notiek, un, kad tas notiek, mēs vienkārši pieceļamies un turpinām iet. Mums jāpaliek uz ceļa, neskatoties uz pārbaudījumiem un grūtībām, kas neizbēgami nāk (*Ebr. 12:4–11*). Un mēs neesam vieni šajā sacensībā; citi skrējēji, kas mīl Jēzu un Viņa Vārdu, skrien kopā ar mums. Vissvarīgākais ir tas, ka Jēzus apsolijs mums dot Palīgu. “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos.” (*Jņ. 14:16, 17*).

Mēs neejam dzīves ceļu vieni — Palīgs ir ne tikai ar mums, bet arī mīt mūsos, lai stiprinātu un atbalstītu mūs, kad ejam un skatāmies uz “Jēzu, mūsu ticības pionieri un pilnveidotāju” (*Ebr. 12:2, NET*).

Šo rakstot, es lūdzu, lai Svētais Gars mūs visus ietekmē individuāli un kā pasaules mēroga baznīcu kopā, lai mūs tuvinātu Dievam kā vēl nekad. Jo noteikti nekas nevar būt svarīgāks par stiprām attiecībām ar Dievu.

Tāpēc studēsime kopā, lai mācītos, mīlētu un paliktu Viņā.

Nina Atčesone ir Ģenerālkonferences Sabatskolas mācību programmas “Dzīvs Jēzū” vadītāja un galvenā redaktore. Viņas dzīves mērķis ir iedvesmot un sagatavot citus dziļi un personīgi iepazīt Dievu caur Viņa iedvesmoto Vārdu. Atčesone ir precējusies ar Mattu, un viņiem ir trīs pusaudžu vecuma bērni.

Realitātes pārbaude

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Atklāsme 3:14–22, Jāņa 15:9, Jeremijas 31:3*

Studiju fokuss: *Atklāsme 3:14–22*

Šajā stundā saskarsimies ar mūsu kā baznīcas pašreizējo garīgo stāvokli. Šī realitāte attiecas gan uz mums visiem kopumā kā Dieva tautu, gan uz katru personīgi kā indivīdiem. Mūsu garīgā stāvokļa analīze tiks veikta, ņemot vērā apokaliptisko vēstījumu Lāodikejas draudzei. Šis vēstījums ir septītā un pēdējā vēstule Mazāzijas draudzēm, kas atrodama Atklāsmes grāmatā. Septiņas vēstules, kas atrodamas 2. un 3. nodaļā, ir pravietojumi, kas aptver kristīgās baznīcas vēsturi no agrīnās baznīcas laikiem līdz pat gala laikam. Šajās vēstulēs Dievs pats vēršas pie savas baznīcas.

Protams, septiņas draudzes “Āzijā” neattiecas burtiski uz mūsdienu baznīcām, kuras, kā redzams, šodien ir daudz vairāk nekā Jāņa laikā. Drīzāk, saskaņā ar Vecās derības pravietojumu tradīciju (*Dan. 2, 7, 8; Jer. 6:2*), Atklāsmes grāmata izmanto tēlus, lai paustu savu eshatoloģisko vēstījumu. Konkrēti, burtiskās draudzes ar to vēsturiskajām un ģeogrāfiskajām īpatnībām tiek izmantotas kā simboliskas pravietiskās patiesības attēlojumi. Piemēram, īss ieskats Kunga rīcības progresijā savas baznīcas labā, kā tas attēlots septiņās vēstulēs, liek domāt, ka Kunga burtiskā atnākšana tuvojas arvien tuvāk:

1. *Efeza*: Kungs “staigā” (*Atkl. 2:1*).
2. *Smirna*: Kungs “bija miris un tapis dzīvs” (*Atkl. 2:8*).
3. *Pergama*: Kungs brīdina savu tautu: “Atgriezies! Bet, ja ne, tad Es nākšu drīz pie tevis” (*Atkl. 2:16*).
4. *Tiatīra*: Kungs nopietni mudina savu tautu turēties pie tā, kas tai ir, “kamēr es nākšu” (*Atkl. 2:25*).
5. *Sardus*: Kungs brīdina savu tautu, ka, ja tā neturēsies stingri pie tā, kas tai ir, un neatgriezīsies, “Es nākšu kā zaglis,” (*Atkl. 3:3*).
6. *Filadelfija*: Kungs sauc: “Es nāku drīz!” (*Atkl. 3:11*).
7. *Lāodikeja*: Kungs norāda uz savu tuvumu attiecībā pret Viņa tautas sirdi, paziņojot: “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu.” (*Atkl. 3:20*).

Tādējādi vēstījums lāodikejiešiem iezīmē izšķirošo brīdi, kad Kunga atnākšana ir vistuvākā: Viņš tagad klauvē pie sirds durvīm. Viņš gaida mūsu atbildi uz Viņa žēlīgo aicinājumu ielaist Viņu, lai Viņš varētu palikt kopā ar mums (*lasiet arī Kol. 1:27*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ievads: Vēstule Lāodikejas draudzei ir pravietojums, kas paredz Dieva tautas garīgo stāvokli pēdējās dienās un mudina to atbilstoši reaģēt. Vēstules autors ir apzīmēts ar trim tituliem, kas attiecas uz cilvēces vēsturi no beigām līdz sākumam, sekojot tipiski ebreju ierastajai cēloņsakarības secībai. Pirmais tituls ir “Āmen” (*Atkl. 3:14*), vārds, ar ko noslēdz kristiešu lūgšanu un izsaka eshatoloģisko cerību uz Dieva pestīšanas apsoliājuma piepildīšanos (*2. Kor. 1:20*). Tituls “uzticīgais un patiesīgais liecinieks” attiecas uz Dieva klātbūtni cilvēces vēstures nepārtrauktā gaitā. “ieva radības sākums” attiecas uz Radītāju, kas sāka vēsturi. Šie tituli atsaucas uz Jēzus Kristus aprakstu, kā redzams Atklāsmes grāmatas ievada vīzijā par Cilvēka Dēlu, kurš ainots kā “uzticīgais liecinieks” un “mirušo pirmdzimtais” (*Atkl. 1:5*).

Vēstule Lāodikejas draudzei ietver trīs galvenās figūras: (1) vēstnesi, kas ir Lāodikejas draudzes eņģelis (*Atkl. 3:14*); (2) vēstules autoru, kas ir Jēzus; un (3) cilvēkus, kas saņem

vēstījumu. Vēstījums ir sadalīts četrās daļās. Pirmkārt, Dievs tiek attēlots kā Tiesnesis, kas zina (*Atkl. 3:15*). Otrkārt, uzmanība tiek vērsta uz Dieva tautu, kas nav apzinājusies savu patieso stāvokli (*Atkl. 3:16, 17*). Treškārt, Kungs reagē uz viņu bēdīgo stāvokli un dod savai tautai padomu, kā to labot (*Atkl. 3:18*). Ceturtkārt, vēstule atklāj Dieva mīlestības bezgalīgo mēru pret Viņa tautu (*Atkl. 3:19–21*).

Turpmākajā komentārā mēs sīkāk apskatīsim katru daļu.

1. sadaļa: Tautas Tiesnesis. Pirmajā daļā Kungs konfrontē savu tautu ar viņu stāvokļa diagnozi. Bet pat pirms Viņš izsaka diagnozi, Viņš atgādina tautai par savu viszinību: “Es zinu tavus darbus” (*Atkl. 3:15*). Psalmos Dāvids sāk savu grēku nožēlas lūgšanu ar to pašu apziņu: “Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti” (*Ps. 139:1*). Cilvēki nevar izvairīties no Dieva acīm: “Kurp lai es aizeju no Tava Gara?” (*Ps. 139:7*). Dievs tiek uztverts kā Tiesnesis, kas redz visu (*Ebr. 12:23, 2. Tim. 4:1, Sal. pam. 5:21, Sal. pam. 15:3*). Nav iespējams izvairīties no lielā Tiesneša, kurš ir arī mūsu Radītājs, caururbjošā acu skatiena vai to apmānīt: “Jo Tu radīji manas īkstis” (*Ps. 139:13*); un “Kas aci ir veidojis, vai tas neredz?” (*Ps. 94:9*).

Zīmīgi, ka senebreju pravieša Mihas tradīcijā (*Mih. 1:10–16*) Jānis spēlēja ar ģeogrāfiskajiem vietvārdiem, kas piešķir Bībeles tekstam dziļu garīgu nozīmi. Tādējādi vārds Lāodikeja, kas nozīmē “tautas taisnība”, atgādina Dieva tautai, ka Viņš darīs trīs lietas viņu labā: (1) Viņš pieņems labvēlīgu un taisnīgu spriedumu viņu labā tiesas dienā; (2) Viņš atriebsies viņu ienaidniekiem; un (3) vārda Lāodikeja nozīme, “tautas taisnība”, atgādina mums par Kristus aizstāvības darbu, lai glābtu savus sekotājus no taisnīga un svēta Dieva dusmām pret grēku. Taisnīgās likuma prasības ir izpildītas caur Kristus izpiršanas upuri. Tādējādi Dievs var žēlīgi atbrīvot savu tautu no grēka sodības. Tātad, visplašākajā nozīmē, kā Tas, kurš aizstāj viņu nāvessodu, pats uzņemoties sodu, Kristus ir kā “tautas taisnība”.

2. sadaļa: Tautas stāvoklis. Dieva pirmais pārmetums Lāodikejai attiecas uz tās reliģisko pārliecību. Viņa nav “ne auksta, ne karsta”, bet remdena (*Atkl. 3:15, 16*).

Dieva tauta apgalvo, ka ir “bagāta” (*Atkl. 3:17*). Tas ir, viņa ir bagāta ar Bībeles patiesību, galu galā viņa ir “atlikums”. Viņa domā, ka ir *laos dikaios*, “taisni cilvēki” (ironiski, vārda “Lāodikeja” cita nozīme). Tomēr viņa ir vainīga piecās nepilnībās: viņa ir nabaga, nožēlojama, nelaimīga, akla un kaila. Viņa tic, ka redz; viņa apgalvo, ka viņai ir liela garīgā sapratne. Viņa lepojas ar lielajām patiesībām, kuru glabātāja viņa ir. Tomēr viņa nespēj redzēt savu stāvokli vai savas patiesās vajadzības: viņai trūkst Svētā Gara. Viņa nav svētīta ar patiesībām, kuras tā apliecina. Tieši viņas pašpārliecinātie apgalvojumi un nespēja saskatīt savas vajadzības rada un baro viņas lepnumu un pazemības trūkumu: tādējādi viņa lepojas, ka “man nevajag nenieka” (*Atkl. 3:17*). Viņa arī nejūt, ka būtu nepieciešams kaut ko mācīties, augt, mainīties vai saprast sava nožēlojamā stāvokļa cēloni. Rezultātā viņa nejūt grēku nožēlas vajadzību.

3. sadaļa: Kunga padomi. Ņemot vērā tautas stāvokli, Dieva padomi Lāodikejai ir tieša atbilde uz viņas trim vajadzībām. Pirmā vajadzība attiecas uz viņas ticības apliecinājumu, kas tiek salīdzināts ar remdenu ūdeni. Remdenu ūdeni ir nepatīkami dzert. Tāpēc Dievs brīdina savus ļaudis, ka “Es tevi izsplāušu no Savas mutes.” (*Atkl. 3:16*). Tas nozīmē, ka Viņš tos izsplāus, tāpat kā senajā Israēlā Vecās derības laikos tika brīdināts (*3. Moz. 18:25*). Fakts, ka Lāodikejas ļaudis nav ne auksti, ne karsti, vēl vairāk norāda uz viņu maldīgo domāšanu, ka viņi ir bagāti ar Dieva labvēlību, lai gan gluži pretēji, viņi ir garīgi nabadzīgi.

Dieva padoms Lāodikejai ir vispirms nopirkt no Viņa ugunī attīrītu zeltu. Šī nelielā detaļa par zelta kvalitāti ir ļoti nozīmīga: tā liecina, ka Dieva tauta nedrīkst apmierināties ar lētu zeltu, kas sajaukts ar piemaisījumiem. Tāpat tā nedrīkst apmierināties ar viltus zeltu, kam ir tikai īsta zelta krāsa un izskats. Ar šiem simboliem Kungs brīdina savu tautu

no viltus un virspusējas reliģijas. Tādējādi Dievs mudina savu tautu pirkt no Viņa īstu preci.

Dieva otrais padoms attiecas uz Viņa tautas apgērbu. Tā kā viņi ir kaili, Dievs iesaka viņiem pirkt arī "baltas drēbes, lai tu apsegtos" (*Atkl. 3:18*). Citviet Atklāsmes grāmatā Jānis mums stāsta, ka Jaunai Jeruzālemei, Jēra līgavai, ir "ir dots tērpties spožā, tīrā audeklā. Proti, audekls ir svēto taisnības darbi." (*Atkl. 19:8*). Tā kā mūsu taisnība labākajā gadījumā ir "sārņains tērps" (*Jes. 64:6*), mums ir nepieciešama Kristus taisnība, lai aplātu mūsu kailumu, kā to ilustrē baltās drēbes. Baltums simbolizē tīrību, kas pārstāv Dieva piešķirto un dāvāto taisnību. Tā kā Viņa tauta nespēj redzēt savu patieso stāvokli, Dievs iesaka viņiem ieziest acis ar "acu ziedi", lai atjaunotu redzi. Tad viņi varēs apzināties savu kailumu un savu briesmīgo vajadzību pēc Dieva norādītajiem dziedināšanas līdzekļiem.

4. sadaļa: Kunga mīlestība. Dieva diagnoze par Viņa tautas patieso stāvokli ir paredzēta, lai modinātu viņos apziņu par savu patieso bezpalīdzību un bezcerību bez Viņa (*Atkl. 3:15–18*). Tad 19. pantā Dievs izsaka savas mīlestības bezgalīgo mēru.

Pravietis Jeremija izmanto to pašu valodu, kad viņš atsaucas uz Dieva "mūžīgu mīlestību" (*Jer. 31:3*). Ebreju valodas vārds "*olam*", kas parasti tiek tulkots kā "mūžīgs", attiecas uz vairāk nekā tikai hronoloģisku kvalitāti vai ilgu laiku. Šis termins ir idiomātisks veids, kā izteikt ideju par lielu intensitāti. Tas ir, Dieva mīlestība ir tik intensīva un tik liela, ka tā ir neizmērojama. Tā ir kā pašas mūžības bezgalīgais raksturs. Tādējādi Dieva mīlestības mūžība tiek atklāta Viņa tautai, lai modinātu viņā pozitīvu reakciju uz Dieva pamācību: "Tad nu iekarsies un atgriezies!" (*Atkl. 3:19*).

Šajā brīdī, tūlīt pēc Viņa pastorālās pamudināšanas vārdiem, Kunga runa kļūst personiskāka. Līdz šim Dievs ir uzrunājis Lāodikejas draudzi visu kopā kā savu tautu, kā pēdējo dienu vispārēju draudzi. Tagad, 20. pantā, Viņš pēkšņi vēršas pie katra ticīgā šajā draudzē kā pie unikāla indivīda, kuru Viņš mīl personīgi un ar kuru Viņam ir īpašas attiecības. Ir nozīmīgi, ka apokaliptiskajā skaitļa septiņas atkārtojumā pēc pirmās personas darbības vārda "es mīlu" seko vēl septiņi darbības vārdi, kas izsaka Kunga intensīvo un personīgo mīlestību pret katru no mums (*Atkl. 3:19–21*): (1) "Es pārmācu", (2) "Es pamācu", (3) "Es stāvu durvju priekšā," (4) "Es klaudzinu," (5) "Es ieiešu pie viņa," (6) "Es turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani," un (7) "Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla."

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Lūdziet kādu brīvprātīgo atkārtoti nolasīt vēstījumu Lāodikejas draudzei Atklāsmes grāmatā 3:14–22. Pēc tam apspriediet ar klasi šādas aktivitātes un jautājumus.

Dieva kritika par Viņa draudzi:

1. "Tu neesi ne auksts, ne karsts" (*Atkl. 3:15*).

- A. Atrodiet gadījumus, kad šī pravietojums ir piepildījies draudzē un jūsu personīgajā pieredzē.
- B. Ko jūs varat darīt, lai risinātu remdenības problēmu, neiekrītot fanātismā?

2. "Tu saki: es esmu bagāts ... un man nevajag nenieka" (*Atkl. 3:17*).

- A. Uzskaitiet gadījumus, kad jūsu draudze sen vai nesen ir lepojusies ar savu garīgo, materiālo vai misioloģisko bagātību un sasniegumiem, kas tai ir nodarījis kaitējumu.
- B. Kā Dieva padoms Lāodikejas draudzei palīdz izvairīties no šādas lepnības?

Dieva prasības

3. “Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu” (Atkl. 3:18).

Pārdomām: Atklāsmes grāmatas 3:18 Kristus aicinājums iet pretēji cilvēku tradīcijām un centieniem sasniegt patiesību. Šī padoma tūlītēja piemērošana attiecas uz nepieciešamību meklēt Dieva atklāsmi un nopietni pētīt Rakstus. Mēs nedrīkstam meklēt tikai argumentus, lai aizstāvētu savu patiesības sistēmu, kā tas ir gadījumā ar virkni pierādījumu tekstiem. Mums arī jāprieccājas par patiesības atklāšanu, kas pārsteigs, izaicinās un sagraus iesakņojušās idejas, galu galā novedot pie grēku nožēlas un mūsu pārveidošanas Dieva tēla līdzībā. Meklējumi pēc zelta, kas attīrīts ciešanu krāsnī, attiecas arī uz mīlestību un ticību, kas attīstās izaicinājumu un ciešanu vidū, kas rodas, izvēloties staigāt ar Dievu.

1. Ko Dieva padoms ģērbties “baltās drēbēs” (Atkl. 3:18) nozīmē jums jūsu garīgajā ceļojumā?
2. Ko jums jādara, lai iegūtu šīs baltās drēbes?

Aktivitāte:

Dieva mīlestība

Palūdziet saviem studentiem šajā ceturksnī rakstīt dienasgrāmatu, pierakstot stāstus no savas dzīves, kuros viņi ir piedzīvojuši Dieva mīlestību. Lūdziet viņus apsvērt vai pārdomāt sekojošus jautājumus un uzrakstīt savas atbildes:

1. Kad Dievs jūs sodīja?
2. Kad jūs raudājāt krusta pakājē?
3. Kad jūs dzirdējāt Dievu klauvējot pie jūsu sirds durvīm?
4. Kad jūs ar prieku atbildējāt uz Viņa aicinājumu?
5. Vai esat piedzīvojis īpašu brīdi ar Kungu lūgšanas intimitātē?
6. Vai esat kādreiz skaidri redzējis Kunga roku kādā konkrētā savas dzīves notikumā?

Pazīt Dievu

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Jāņa 17:3*

Studiju fokuss: *Jer. 23:23, 24; 1. Moz. 1:1; 1. Moz. 2:7; Jes. 7:14*

Mēs nevaram pilnībā izprast Dievu visā Viņa godībā un majestātiskumā. Dieva ceļi un domas pārsniedz mūsu sapratni (*Jes. 55:9, Rom. 11:33*). Patiesi, tie ir tikpat tālu no mūsu ierobežotās sapratnes, cik debesis ir tālu no zemes. Un tomēr, brīnumu brīnums, Bībele apgalvo, ka mēs varam un mums vajadzētu pazīt Dievu (*Jer. 9:23, 24*).

Bābeles ķēniņam, kurš ticēja, ka dievi ir nerasniedzami, jo, kā apgalvoja viņa gudrie vīri, “tie nedzīvo starp mirstīgiem cilvēkiem” (*Dan. 2:11*), Daniels atbildēja pretēji. Lai gan Dievs ir debesis, Daniels paziņo, ka Dievs atklāj noslēpumus (*Dan. 2:28*). Tātad Bībele pauž paradoksālu vēstījumu par Dieva pazīšanu: Dievs ir gan tālu, gan tuvu (*Jer. 23:23, 24*). Šī dinamiskā spriedze jau ir klātesoša radīšanas stāstā, kas ataino Dieva tāluma un tuvuma vienlaicīgumu (*salīdziniet dievišķo un cilvēcisko attiecību ainojumu 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā*). Turklāt Radītājs ir arī Glābējs (*1. Moz. 3:15*). Šī pamatpatiesība, ko mēs uzzinām Rakstu sākumā, satur svarīgu mācību par mūsu atsaukšanos uz varenā un lielā Dieva pielūgsmi: Viņš ne tikai radīja mūs un visumu, bet ir arī pieejams un mīlošs Dievs, kas nāca cilvēka miesā, lai būtu “ar mums” (*Jes. 7:14, NLT*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

“**Dieva pazīšana**”. Ebreju valodas jēdzienā “pazīt” ir ietverta laulības metafora, kā to ilustrē frāze “Ādams pazina Ievu, savu sievu, un viņa kļuva grūta” (*1. Moz. 4:1, ESV*). Dieva pazīšana būtībā attiecas uz laulības vai derības attiecībām, kādas mums ir ar Dievu. Šī derības valoda (*1. Moz. 17:7, 8*) atspoguļojas arī mīlestības valodā Dziesmu dziesmā (*Dz. 2:16*). Jaunajā derībā Pāvils spēlējas ar Dieva pazīšanas paradoksu, ko viņš skaidro tā, ka Viņš pazīst mūs (*Gal. 4:9*).

Radīšanas un pestīšanas Dievs. Bībele sākas ar diviem paralēliem radīšanas aprakstiem 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā. Dieva vārds *'Elohim* pirmajā radīšanas aprakstā (*1. Mozus 1*) ietver idejas par diženumu un varenību. Vārds *'Elohim* ir daudzskaitlī, kas izsaka intensitāti un majestātiskumu. *'Elohim* izsauc asociācijas ar varu un spēku. Vārds *YHWH* otrajā radīšanas aprakstā (*1. Moz. 2*) saistās ar tuvuma un eksistences jēdzieniem. Šis vārds, kas etimoloģiski saistīts ar darbības vārdu *hayah*, “būt”, attiecas uz Dievu, kas eksistē mums: Viņš nāk uz zemi, runā ar cilvēkiem un staigā kopā ar viņiem. Viņš ir vēstures Dievs, Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba personīgais Dievs.

Nozīme ir arī attiecībām starp atsaucēm uz Dievu radīšanas aprakstos un atsaucēm uz cilvēkiem. Kamēr *'Elohim* pirmajā radīšanas aprakstā minēts 35 reizes, *YHWH* otrajā aprakstā minēts 11 reizes. Pirmajā aprakstā Dievs runā ar cilvēkiem tikai divas reizes un vispārīgi. Turklāt pirmajā aprakstā cilvēki ir radīti pēc Dieva tēla (*1. Moz. 1:27*). Otrajā aprakstā Dievs rada cilvēku, veidojot to ar savām rokām no putekļiem, radīšanas materiāla, un iepūš viņā dzīvības dvasi (*1. Moz. 2:7*). Pirmajā radīšanas aprakstā Dievs runā ar cilvēkiem, bet nav fiksēta neviena cilvēka atbilde. Otrajā radīšanas aprakstā Dievs runā personīgi ar cilvēkiem un viņi atbild Viņam.

Kontrasts starp diviem paralēliem radīšanas aprakstiem ir domāts, lai izceltu Dieva brīnišķīgo paradoksu: varenais Radīšanas Dievs, kas radīja visumu, vienlaikus ir personīgs pestīšanas Dievs, kas ir saistīts ar cilvēkiem.

Dievs, ko mēs pielūdzam. Dievs ir mūsu Radītājs un Glābējs. Šīs divas atklāsmes par Dievu ietekmē mūsu pielūgsmi. Turklāt šīs atklāsmes satur svarīgas mācības par iemeslu, kāpēc mums vajadzētu pielūgt Dievu. Pirmais un galvenais iemesls ir radīšana: Dievs radīja debesis un zemi (1. Moz. 1, 2), ieskaitot cilvēku sugu (1. Moz. 1:26, 27; 1. Mozus 2:7; Ps. 139:13–16). Bībelē pielūgsmē ir atbilde uz Dieva radīšanas darbiem: piemēram, Dieva pielūgsmē septītajā dienā, sabbatā (1. Moz. 2:1–3), ir pirmā cilvēku atbilde uz Dieva radīšanu. Bailes no Dieva nozīmē Viņa baušļu ievērošanu, un septītās dienas sabata bauslis ir vienīgais bauslis, kas attiecas uz radīšanu (2. Mozus 20:8–11).

Psalmos pielūgsmē vienmēr ir tieši saistīta ar radīšanu. Arī Atklāsmes grāmata atsaucas uz radīšanu kā galveno pielūgsmes iemeslu: “Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas...” (Atkl. 4:11).

Otrais pielūgsmes iemesls sakņojas izpratnē par pestīšanu kā atjaunošanu, kas notiks laiku beigās. Pirmā eņģeļa pieminētie “ūdens avoti” (Atkl. 14:6, 7), papildus parastajām radības sastāvdaļām, proti, debesīm, zemei un jūrai (2. Moz. 20:11, Neh. 9:6), pauž eshatoloģisko dzīves konotāciju un, plašākā nozīmē, cerību (salīdzināt ar 1. Moz. 16:7, 2. Moz. 15:27, Ps. 107:35). Ecehiēla grāmatā Jaunā Jeruzāleme ir bagāta ar ūdens avotiem (Ec. 47:1–12), kas atgādina Ēdenes dārzu (1. Moz. 2:10–14; salīdzināt ar Joēla 3:18, Cah. 13:1, Ps. 46:4). Tāpat arī Atklāsmes grāmatā “ūdens upes” simbolizē dzīvību (Atkl. 22:1, 2). Jērs, kas simbolizē Kristu, ved savu tautu pie ūdens avotiem (Atkl. 7:17, Atkl. 21:6, Atkl. 22:17). Tādējādi “ūdens avotiem” ir nākotnes nozīme, norādot uz galīgo atpestīšanu, Ēdenes dārza atjaunošanu, ar apsoliņumu par Kunga klātbūtni Viņa tautas vidū (Atkl. 22:1–3).

Dievs, kas slēpj savu seju. Jesajas grāmatā svarīgs motīvs ir Dieva sejas apslēpšanas (*hester panim*) tēma. Bet tieši Ciešanu Kalpa kontekstā šī tēma iegūst visdziļāko nozīmi. Apslēptās sejas aina, kas izmantota Jesajas 53. nodaļā, nenozīmē Dieva vai mūsu nāvi un tādējādi mūsu nošķiršanu no Viņa. Gluži pretēji, tā ir slēpšanās, kas glābj un, paradoksāli, atjauno Dieva attiecības ar grēcīgiem cilvēkiem. Zīmīgi, ka šī sevišķā dievišķā īpašība tiek pretstatīta elkiem. Elki ir redzami, atšķirībā no Dieva, kurš ir apslēpts (Jes. 45:15).

Šis pants skaidri parāda, ka, atšķirībā no elkiem, Dievs, kurš slēpjas, ir patiesais Dievs, “Glābējs”. Nākamais pants uzsver kontrastu starp Dievu un elkiem. Tūlīt pēc tam, kad Jesajas 45:16 minēts elku veidotāju kauns un apsmiekls, 17. pants atsaucas uz Israēla glābšanu, ko veicis Kungs, Radītājs. Glābšana nenāk no elkiem, ko cilvēks veido un redz, bet no Dieva, ko cilvēks neveido un ko viņš neredz. Tas ir, glābšana nāk no Dieva, kas slēpj savu vaigu.

“Dievs ar mums.” Imanuēla dzimšanas pravietojuma priekšvēsture satur mācību par cerību, neskatoties uz cilvēku skepsi. Ahas baidās, ka zaudēs karu pret saviem ienaidniekiem un ka Dāvida dzimta tiks iznīcināta. Tad Kungs viņu brīdina: “Ja jūs neticēsit, jūs nepastāvēsit!” (Jes. 7:9). Tomēr Ahas joprojām atsakās ticēt un noraida Dieva piedāvājumu lūgt Viņam zīmi (Jes. 7:12).

Dieva atbilde šķiet ironiska: tā kā Israēla ķēniņš atsakās iesaistīties Dieva plānā, “tāpēc” bērns tiks ieņemts bez “viņa” palīdzības, tas ir, bez jebkādas cilvēka iejaukšanās. Tādējādi “jaunava ieņems un dzemdēs dēlu” (Jes. 7:14). Pravietis Jesaja paredzēja ķēniņam pārdabiska bērna piedzimšanu. Šis bērns piedzims no jaunavas, un viņa vārds būs “Imanuēls”, kas nozīmē “Dievs ar mums”. Šī bērna piedzimšana tuvinātu Dievu Viņa tautai, un šī pieredze būtu faktiskas pierādījums tam, ka Dievs atbildēs un būs klātesošs vēsturē, neskatoties uz pašu ķēniņu.

Ahasam Imanuēla piedzimšana no jaunavas nākotnē ir zīme, ka Dāvida tronis nepalik tukšs, garantija, ka Dāvida dzimta netiks pārtraukta. Ahasam apsoliņums par Imanuēla piedzimšanu bija domāts kā cerības zīme, lai mierinātu viņu viņa pašreizējā situācijā. Mums šodien apsoliņumam par Imanuēlu, kurš atnāca un atgriezīsies, vajadzētu

caurstrāvot un apgaismot mūsu pašreizējo ceļojumu no šī brīža līdz pat galam. Kā teica mūsu Glābējs: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (*Mt. 28:20*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Kādi ir daudzie veidi, kā mēs varam iepazīt Dievu un atsaukties Viņam? Lai padziļināti izpētītu šos tematus, lūdziet brīvprātīgos nolasīt zemāk minētās rakstvietas. Pēc tam apspriediet ar klasi turpmākos jautājumus.

Lasiet Psalmu 139:19–24.

1. Pāvils saka, ka mēs esam “Dieva atzīti” (*Gal. 4:9*). Kā šis fakts ietekmē manu dzīvi?
2. Kāda ietekme šai atziņai ir uz manu domāšanu un manām bažām?
3. Kāda ietekme tam, ka Dievs mani pazīst, ir uz manām attiecībām ar citiem cilvēkiem (*Ps. 139:19*)?
4. Kā tas, ka Dievs mani pazīst, iedvesmo manas attiecības ar cilvēkiem un manus ikdienas lēmumus (*Ps. 139:23, 24*)?

Lasiet Atklāsmes 14:7.

1. Kā jūs reaģējat uz Dievu Radītāju?
2. Kā Atklāsmes grāmatas 14:7 lietotais vietniekvārds “To” pēc darbības vārda “pielūdziet” ietekmē to, kā jūs pielūdzat?
3. Vai ir iespējams pielūgt bez “Tā”? Paskaidrojiet.
4. Kā draudzes kalpotājs vai draudzes loceklis pajautā jiet sev: Ko es varu darīt, lai nodrošinātu Dieva klātbūtni draudzē un savā prātā?
5. **Aktivitāte:** Faktam, ka pielūgsmē ir atbilde Radīšanai, vajadzētu iedvesmot mūsu pielūgsmes veidu. Dievs, ko mēs pielūdzam, ir gan varens un transcendentis Dievs, *Elohim* (*1. Moz. 1:1–2:4*), gan personīgs un mīlošs Dievs, *YHWH* (*1. Moz. 2:4–25*). Psalmu autora aicinājums pielūgt atspoguļo šo pašu spriedzi: “Kalpojiet Kungam bijādami un līksmojiet drebēdami...” (*Ps. 2:11, JT*). Sagatavojiet liturģisku programmu, ieskaitot mūziku un svētrunu, kas atspoguļo abu radīšanas stāstu spriedzi.

Lasiet Daniela 3.

1. Izveidojiet salīdzinošu sarakstu ar viltus pielūgsmes (kaldeji) un patiesas pielūgsmes (trīs ebreji) raksturīgajām iezīmēm.
2. Ko šis salīdzinājums jums māca par atšķirību starp patiesu un viltus pielūgsmi?

Lasiet Jesajas 6:5.

Kad pielūdzat Dievu, atcerieties Jesajas izjūtas. Ko Jesajas attieksme jums māca par pazemības nepieciešamību Dieva klātbūtnē?

Lasiet 2. Mozus 34:6, 7.

1. Šajos pantos atrodi daudzus Dieva raksturīgās iezīmes.
2. Kā jūs esat pieredzējis šīs raksturīgās iezīmes (žēlsirdība, žēlastība, labestība, piedošana utt.) savā ceļā ar Kungu?

Lepnums salīdzinājumā ar pazemību

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Lūkas 14:11*

Studiju fokuss: *1. Moz. 11:5, Jes. 14:12–14, 4. Moz. 12:3, Lk. 18:9–14, Ps. 20:7*

Pagājušajā nedēļā mēs iepazināmies ar Kunga diagnozi par Lāodikejas garīgo slimību: “Tu saki: es esmu bagāts ... un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.” (*Atkl. 3:17*). Apokaliptiskais pravietis Jānis nosodīja garīgā lepnuma problēmu, kuras saknes meklējamas koncentrēšanās uz “es” un ego uzsvēršanā. Nopietnā realitāte ir tāda, ka bez Dieva mēs nevaram darīt neko, lai pārvarētu sevi. Tāpēc varam būt pateicīgi, ka Bībeles vēstījums ir vērsts uz šīs sevis problēmas risināšanu, un tā attiecas uz mums visiem.

Šonedēļ analizēsīm lepnuma grēku, lai izprastu tā mehānismu un apzinātos tā bīstamību. To darīsim trīs posmos.

1. Pirmkārt, izsekosim lepnuma rašanos debesīs laikā, kad Lucifers plānoja uzurpēt Dieva vietu (*Jes. 14:13*).
2. Tad pāriesim uz zemi, lai izpētītu Bābeles celtnieku uzņēmumu laikā, kad viņi plānoja darīt sev vārdu, cenšoties uzcelt torni, kas aizsniegtu debesis (*1. Moz. 11:4*).
3. Trešajā posmā aplūkosim vairākus lepnuma piemērus kopā ar pretstatā esošiem pazemības paraugiem: faraonu un Mozu, Nebukadnēcaru un Danielu, kā arī farizeju un muitnieku Jēzus līdzībā (*Lk. 18:9–14*). Šī trešā daļa piedāvās salīdzinošas pārdomas par lepnumu un pazemību, balstoties uz Bībeles gudrības mācībām (*Sal. pam. 11:2; Sal. pam. 27:1, 2*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Lucifera lepnums. Galvenais teksts par Lucifers lepnumu atrodams Jesajas 14:12–15, kas ietverts Jesajas pravietojumā pret Bābeli (*Jes. 14:3–23*). Interesanti atzīmēt, ka šajā tekstā izmantotā valoda pravietojumā pret Bābeli/Luciferu atgādina apokaliptisko apsūdzību pret Lāodikejas baznīcu. Abas apsūdzības attiecas uz apgalvojumiem par to, ko “tu [Lucifers/Lāodikeja] esi teicis” (*Jes. 14:13, NKJV; salīdzināt ar Atkl. 3:17*). Tāpat kā vēstulē Lāodikejas draudzei, Jesajas pravietojums par Luciferu uzsver pirmās personas perspektīvu (šajā gadījumā Lucifera), kas atkārtota piecas reizes: “Es kāpšu”, “Es uzcelšu”, “Es nometīšos”, “Es uzkāpšu” un “Es būšu kā pats Visaugstākais”. Tāpat kā vēstulē Lāodikejas draudzei, Jesajas pravietojums iezīmē negaidītu pagrieziena punktu, kad tas paredz: “Bet tu tiksī nogāzts” (*Jes. 14:15, NKJV*). Abos pravietojumos iedvesmotie autori apraksta lepošanās scenāriju (uz ko norāda lepmais “es”), kas nepārprotami tiek nosodīts.

Ņemot vērā šo fonu, pievērsīsimies Lucifera krišanas stāstam. Šis stāsts ir pilns ar garīgām mācībām. Izvērtēsīm tās punktu pēc punkta:

Lucifera vārds: Lucifera problēma ir ietverta viņa vārdā. Lucifers, kas cēlies no latīņu *lux ferre*, “gaismas nesējs”, ir ebreju vārda *heylal*, “gaisma”, tulkojums, kas atspoguļo dievišķās pielūgsmes saucienu *halleluiah*. Tātad, kā liecina viņa vārda semantika, Lucifers dziļākais nodoms (tas ir, tas, ko viņš meklēja savā sirdī [*Jes. 14:13*]) bija tikt pielūgtam.

Viņa paaugstināšanās: Lai tiktu pielūgts, Lucifers centās pacelties no savas atrašanās vietas uz Dieva vietu, kas atradās augšā. Augšupvērstā kustība, lai to uzsvērtu, tiek

atkārtota vairākas reizes. Pirmkārt, galvenais darbības vārds, kas apraksta viņa kustību, *'alah*, "pacelties", tiek lietots divreiz, kā pirmais un pēdējais darbības vārds darbību virknē frāzēs "Es kāpšu debesīs" (*Jes. 14:13*) un "Es uzkāpšu augstumos" (*Jes. 14:14*). Šī kustība uz augšu atkārtojas darbības vārdā *'arim*, "es paaugstināšu", kas burtiski nozīmē "pacelt uz augšu", atsaucoties uz Lucifera troni. Tādējādi Lucifers uzdrīkstējās pacelt savu troni "virs Dieva zvaigznēm", kas nozīmē augstākās zvaigznes.

Plānotais galamērķis: Lucifers vēlējas sasniegt "saiešanas kalnu". Paralēlā vieta Ecehiēla 28. nodaļā attiecas uz svēto "Dieva kalnu" (*Ec. 28:16*), kas apzīmē Dieva templi, kur Dieva tauta pulcējas, lai pielūgtu Dievu. Jesajas 14:13 patiešām norāda, ka šī vieta atrodas "pašos ziemeļos", kas ir augstākās vietas, Dieva vietas, augstākā pakāpe, kur Dievs tiek pielūgts debesīs. Tā pati frāze ir lietota 48. Psalmā, lai apzīmētu tempļa vietu (*Ps. 48:2*).

Dziļākais nolūks: Fragments noslēdzas ar Lucifera patieso nolūku atklāšanu: "Es būšu kā pats Visuaugstākais!" (*Jes. 14:14*). Šie ir Lucifera pēdējie vārdi, ka ierakstīti šajā rakstvietā (*Jes. 14:14*). Šis stāsts atklāj pārdrošu zaimošanas lepnumu visā tā augstprātībā: kļūt līdzīgam Dievam. Nobeigums brīdina par rezultātu. Lepnums, kas vērsts uz to, lai uzurpētu augstāko vietu debesīs, paša Dieva vietu, izraisīs to, ka tā īpašnieks beigs savu dzīvi "nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails" (*Atkl. 3:17*), "visdziļākajā bedrē" (*Jes. 14:15*).

Bābeles lepnums. Valoda, kas tiek izmantota, lai aprakstītu Bābeles celtnieku darbu, atgādina Radīšanas stāstu, skaidri norādot celtnieku nodomu aizstāt un identificēt sevi kā Radītāju. Šis nodoms jau bija paredzēts iepriekšējā nodaļā, kurā aprakstītas tautas, un kurā Nimroda dibinātā Bābeles valstība tiek stādīta priekšā ar tehnisko vārdu *re'shit*, "galvenais" (*1. Moz. 10:10*) jeb "sākums". Tas ir tas pats vārds, ar ko sākas Dieva radīšanas darba apraksts (*1. Moz. 1:1*).

Bābeles torņa celtnieki izrāda arī tādu pašu vēlmi kā Nimrods — ieņemt Dieva vietu. Dieva vārds *wayyomer*, *'Elohim*, kas tulkots kā "Dievs teica/sacīja" un iezīmē Dieva radīšanas darba ritmu, šeit tiek lietots arī attiecībā uz celtniekiem: *wayy'omeru*, "tie teica" (*1. Moz. 11:3, 4*). Dievišķās radīšanas papildījums *wayehi*, "un tā bija" (*1. Moz. 1:3*), tagad apraksta Bābeles sasniegumu *wattehi*, "un tiem bija" (*1. Moz. 11:3, JT*). Tā pati valoda, kas attiecas uz Dieva apsvērumiem, kad Viņš ierosina radīt cilvēci — *na'aseh*, "taisīsim" (*1. Moz. 1:26*) — četras reizes atkārtojas, attiecinot to uz celtnieku apsvērumiem: "taisīsim ķieģeļus", (*1. Moz. 11:3*), "dedzināsim tos" (*1. Moz. 11:3*), "celsim" (*1. Moz. 11:4*) un "darīsim" (*1. Moz. 11:4, JT*). Pat viņu nodoms "darīt sev vārdu" (*1. Moz. 11:4, JT*) ir Dieva prerogatīvu uzurpēšana, jo Dievs ir vienīgais, kas "dara lielu savu vārdu" (*1. Moz. 12:2*) un vienīgais, kas var izveidot sev vārdu (*Jes. 63:12, 14; Jer. 32:20*).

Tādējādi Bābeles celtnieki ir tikpat ambiciozi kā Lucifers. Tāpat kā Lucifers pirms viņiem, celtnieki vēlējas pacelties Dieva vietā, pie "Dieva durvīm" (Bab-El). Stāsts beidzas ar ironisku vārdu spēli par torņa nosaukumu: Bab-El ("Dieva vārti"), nosaukums, kas dots šim pārgalvīgajam celtniecības projektam, noved pie *balal*, pie "sajukuma" (*skat. 1. Moz. 11:9*).

Lepnie un pazemīgie. Bībelē nav abstraktu eseju par lepnumu un pazemību. Labākās un sliktākās īpašības vislabāk var saprast, vērojot indivīdu rīcību notikumu gaitā. Tādējādi Bībelē mācība par lepnumu un pazemību tiek ilustrēta ar kontrastu starp pazemīgiem un lepniem cilvēkiem: Kains pretstatā Ābelam, Jēkabs pretstatā Ēsavam, Jāzeps pretstatā saviem brāļiem, faraons pretstatā Mozum un Daniels pretstatā Nebukadnēcaram. Šajā nodarbībā tiks aplūkots tikai kontrasts starp faraonu un Mozu.

Faraons pretstatā Mozum. 2. Mozus grāmatas sākumā abi vīri sastopas ar Dieva dīvainību. Tomēr viņi reaģē atšķirīgi uz Dieva klātbūtni. Mozus reaģē uz Dievu,

atsaucoties Viņam ar diviem jautājumiem. Pirmais jautājums ir vērsts uz sevi: “Kas es esmu?” (2. Moz. 3:11). Mozus jūtas niecīgs Dieva priekšā un nepiemērots uzdevumam, ko viņam ir uzticēts veikt. Mozus otrais jautājums attiecas uz pašu Dievu. Mozus vēlas iepazīt Viņu (2. Moz. 3:13), lai varētu veidot ar Viņu attiecības.

No otras puses, kad faraons dzird par Dievu, viņš reaģē, noliedzot Viņa eksistenci. Atšķirībā no Mozus, faraons atsakās Viņu pazīt (2. Moz. 5:2). Faraons nevar atzīt Dieva eksistenci vienkārši tāpēc, ka uzskata sevi par Dievu. Tāpēc faraons atsakās dzirdēt par citu dievību. Rezultātā faraons atceļ dievišķo pavēli atlaist israēliešus, lai tie varētu ievērot sabatu (2. Moz. 5:6–9), un tā vietā pavēl Israēlam strādāt vēl vairāk. Turklāt Kungs pazina Mozu vaigu vaigā (5. Moz. 34:10), bet faraons turpināja noraidīt Dievu un atteicās pazemoties Viņa priekšā (2. Moz. 10:3). Kamēr Mozus tika pieminēts kā pazemīgākais cilvēks uz zemes (4. Moz. 12:3), faraons tika pieminēts kā lepnākais (2. Moz. 7–10; salīdzināt ar Neh. 9:10).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms Nr. 1: Kā mēs varam nomirt sev? Tāpat svarīgi ir jautājums, kā mēs varam saglabāt pazemīgu garu, kalpojot savam Radītājam? Lai padziļināti izpētītu atbildes uz šo tēmu, izlasiet zemāk esošās pārdomas un apspriediet ar klasi turpmākos jautājumus.

Pārdomām: Kungs katram no mums ir piešķīris gan garīgas, gan dabiskas dāvanas, lai svētītu savu baznīcu. Šīs dāvanas var ietvert dziedāšanu, sludināšanu, mācīšanu, palīdzēšanu, viesmīlību, evaņģēlizēšanu, stāstīšanu utt. Diemžēl mums ir pārāk viegli zaudēt no redzesloka dāvanu devēju un cildināt cilvēcisko trauku.

1. Ko jūs varat darīt, lai paliktu pazemīgi, kalpojot Kungam ar dāvanām, ko Viņš jums devis, lai slavētu Viņu?
2. Kādi ir lepnuma un pašpaaugstināšanās bīstamie aspekti?
3. Kāpēc pazemība ir tik svarīga, kalpojot Kungam?
4. Pārrunājiet savas atbildes uz iepriekšējiem jautājumiem, ņemot vērā Pāvila atzišanos: “Es mirstu ik dienas” (1. Kor. 15:31). Kā Pāvils ierosina mums paveikt šo “miršanu”? Kāpēc šī “nāve” ir tik svarīga pazemībai un veiksmīgam kalpošanai Kungam?

Skolotāja padoms Nr. 2: Sadaliet klasi mazās grupās un katrai grupai piešķiriet vienu no sekojošiem lepnuma un pazemības kontrastiem: Kains pretstatā Ābelam, Ābrahāms pretstatā Latam, Jēkabs pretstatā Ēsavam, Jāzeps pretstatā saviem brāļiem un Daniels pretstatā Nebukadnēcaram. Dodiet katrai grupai laiku izpētīt kontrastus un sagatavot īsu prezentāciju par savu pētījumu rezultātiem. Aiciniet viņus dalīties ar savām idejām ar visu klasi.

Kains pretstatā Ābelam (1. Moz. 4): Salīdziniet Kaina un Ābela vārdu nozīmi, viņu izvēlētos upurus un dialogu starp viņiem.

Ābrahāms pretstatā Latam (1. Moz. 13): Apskatiet katra vīra attieksmi pret zemes izvēli.

Īzāks pretstatā Ismaēlam (1. Moz. 18): Salīdziniet smieklu gadījumus stāstā. Vēlāk apsveriet Īzāka pakļaušanos upurēšanai (1. Moz. 22).

Jēkabs pretstatā Ēsavam (1. Moz. 27): Salīdziniet brāļu attieksmi pret pirmdzimtības tiesībām un viņu turpmāko tikšanos 1. Moz. 33.

Jāzeps pretstatā saviem brāļiem (*1. Moz. 37*): Salīdziniet Jāzēpa brāļu reakciju uz viņa sapņiem ar to vēlāko bailēm no atreibības (*1. Moz. 50*).

Nebukadnēcars pretstatā Danielam (*Daniela 1, Daniela 3, Daniela 4*): Apskatiet Danielas žēlīgo pazemību, saskaroties ar ķēniņa pavēli. Salīdzini arī Nebukadnēcara mēģinājumu uzurpēt Dieva varu Daniela 3. nodaļā ar viņa pazemības pieredzi Daniela 4. nodaļā.

Bībeles loma

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Ebrejiem 4:12*

Studiju fokuss: *2. Tim. 3:15–17, Jņ. 17:17, Ef. 1:13, Ps. 119:11, 1. Kor. 2:14*

Dieva Vārda galvenais uzdevums ir pabarot mūs garīgi, lai mēs paliktu dzīvi. Israēlieši iemācījās šo svarīgo garīgo mācību, kad viņi piedzīvoja fizisku badu tuksnesī. Mozus interpretācija par Dieva brīnumu ar mannu atspoguļo šo jēdzienu: “Lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes.” (5. Moz. 8:3). Jēzus bija izsalcis tuksnesī, kad Viņš izteica šo principu velnam (Mt. 4:4). To pašu domu mēs dzirdam Pētera vēstulē, kurā viņš salīdzina Dieva Vārdu ar pienu, kas baro un stiprina izsalkušus jaundzimušos bērnus: “ka jūs ar to augat” (1. Pēt. 2:2, salīdziniet ar Ebr. 5:13). Šie Bībeles piemēri liek mums apzināties svarīgu nosacījumu, kas ir jāievēro, lai saņemtu garīgo barību no Dieva Vārda. Mums jāvērsas pie Vārda, apzinoties savu vajadzību. Mums jānāk izsalkušiem un izslāpušiem, pretējā gadījumā mēs nenovērtēsim garīgās uztura vitāli svarīgo nepieciešamību. Mēs to, visticamāk, tad arī nebaudīsim vai negūsīm no tā labumu.

Šajā pētījumā mēs centīsimies izprast divas būtiskas patiesības par garīgo barību: (1) kāpēc un (2) kā Dieva Vārda uzņemšanas process mūs stiprina. Mūsu pētījuma pamatā būs 2. Tim. 3:14–17, Pāvila otrās vēstules Timotejam pamatteksts. Pirmais jautājums — “Kāpēc?” — ļaus mums no Bībeles perspektīvas izpētīt Pāvila 2. vēstules Timotejam sevišķās īpašības un ietekmi, kas to padara tik spēcīgu un dzīvi mainošu. Otrais jautājums — “Kā?” — piedāvās Rakstu lasīšanas metodes. Šīs metodes ļaus Dieva Vārda uzņemšanas brīnumam notikt mūsu pašu dzīvē.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Rakstu “Kāpēc?”. Kāpēc Rakstiem piemīt spēks uzturēt dzīvību? Pāvils piedāvā divas atbildes uz šo jautājumu. Pirmā atbilde ir saistīta ar Pāvila augsto skatījumu uz Rakstiem, kā arī Rakstu būtību jeb svēto kvalitāti. Otrā atbilde ir saistīta ar Rakstu ietekmi, proti, svēto rakstu pārveidojošo spēku Pāvila lasītāja Timoteja dzīvē (1. Tim. 3:15), kuru Pāvils dēvē arī par “Dieva cilvēku” (1. Tim. 6:11).

1. Rakstu kvalitāte. Raksti, kas veido Bībeli, sākotnēji tika vispārēji dēvēti par “svētiem”. Pāvils lietotā frāze “svētie Raksti” (grieķu valodā: *hiera grammata*) Jaunajā derībā ir sastopama tikai šeit. Šis izteiciens atspoguļo tehnisko nosaukumu *Torah sebbiktav*, “rakstītais likums”, kas senajā jūdaismā apzīmēja rakstus, kuri tika uzskatīti par iedvesmotiem, pretstatā *Torah sebbe'al pe*, “mutiskais likums”, kas netika uzskatīts par iedvesmotu. Ar šo terminu Pāvils šeit atsaucas uz Veco derību, nosaukumu, ko daži kristieši daudz vēlāk izmantos kā nievājošu terminu, lai norādītu uz zemāku (vai pat nederīgu) iedvesmu.

Pāvilam tā saucamā Vecā derība bija vienīgie Svētie Raksti. Tolaik Jaunā derība vēl nepastāvēja un nebija daļa no mācībām, ko Timotejs bija saņēmis. Iemesls, kāpēc šie raksti tiek saukti par “svētiem”, izriet no fakta, ka tie tiek uzskatīti par *theopneutos*, “iedvesmotiem” — burtiski “Dieva iedvestiem” pasīvā formā, kas norāda uz Dievu kā subjektu. Šis pats darbības vārds tiek lietots, lai aprakstītu cilvēka radīšanas procesu, kurā Dievs “iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi” (1. Moz. 2:7). No šī paaugstināta skatījuma uz Rakstiem Pāvils izdara secinājumus ne tikai par Rakstu ietekmi uz mums, bet arī par to, kā mums vajadzētu izturēties pret Dieva Vārdu.

2. Rakstu ietekme. Paralēle starp Rakstu iedvesmu un cilvēka radīšanas procesu nav nejauša. Šī paralēle ir domāta, lai norādītu, ka Dieva Vārds ir *dzīvība*. Kā tādi, tie dod dzīvību to saņēmējam, tāpat kā Ādams saņēma dzīvību no sava Radītāja. Pāvils norāda, ka Svētie Raksti “spēj padarīt tevi gudru” (2. Tim. 3:15). Pāvils nedomā, ka šī ietekme ir mehāniska, ka tie, kas lasa Rakstus, nekavējoties un maģiski kļūst gudri. Pāvils atgādina mums, ka gudrība, par kuru viņš runā, nāk caur ticību Jēzum Kristum. Tad nākamajā pantā Pāvils paskaidro, ka šī gudrība darbojas četros atšķirīgos veidos ticīgā dzīvē:

- Rakstu pirmā funkcija ir “doktrināla”. Raksti vada mūs, lai mēs atrastu un saprastu patiesību.
- Rakstu otrā funkcija ir “norāt”, tas ir, tie liek mums apzināties kļūdas, ko esam izdarījuši ne tikai doktrīnā, bet arī savā personīgajā dzīvē.
- Svēto Rakstu trešā funkcija ir “labošana”. Nepietiek ar to, ka apzināties savas kļūdas; mums ir arī jāsaprot, kā labot savu rīcību un noteikt pareizo virzienu, kurā doties.
- Rakstu ceturtnā un pēdējā funkcija ir “audzināt taisnībā”. Raksti galu galā ved mūs pie grēku nožēlas un paklausības caur Svēto Garu. Pāvils secina, ka Rakstu mērķis ir pilnīga indivīda veidošana. Pāvils noslēdz savu mācību praktiskā līmenī ar aicinājumu rīkoties. Tādējādi Raksti mūs sagatavo “katram labam darbam” (2. Tim. 3:17).

Pieeja Rakstiem. Kā Raksti rada šos neparastos efektus, vedot mūs no turienes, kur esam, uz taisnības dzīvi ar visiem “labajiem darbiem”, ko tā ietver? Lai palīdzētu atbildēt uz šo jautājumu, no Pāvila padomiem Timotejam var izvilkt četras mācības jeb principus par mūsu pieeju Rakstiem:

1. Visi Raksti. Pirmais un vissvarīgākais princips mūsu pieejā Bībeles tekstiem ir fakts, ka to “svētā” un iedvesmotā kvalitāte attiecas uz visiem Rakstiem kopumā. Pāvils uzstāj, ka visi Raksti ir iedvesmoti (2. Tim. 3:16). Šis princips nozīmē, ka mūsu pētījumos un meklējumos pēc Dieva atklāsmes ir jāņem vērā viss Bībeles tekstu kopums. Pāvila apgalvojums mudina mūs lasīt Rakstus, uzticoties, ka to svētie raksti vadīs mūs mūsu meklējumos pēc dievišķās patiesības un praktiskiem padomiem mūsu dzīvē. Neviena Bībeles grāmata vai atsevišķs fragments nav privileģētāks par citām grāmatām vai rakstvietām. Visi Raksti pieprasa vienādi lielu interesi un uzmanību. Pāvils šeit ierosina pieeju, kas jaunākajos Bībeles pētījumos ir definēta kā “kanoniskā pieeja”. Tādējādi konkrēts teksts ir jāanalizē, ņemot vērā citus Bībeles fragmentus, kas var uz to attiekties vai uz to norādīt (to sauc arī par intertekstuālo principu).

2. Mācies un zinī. Pāvils augsti vērtē centienus mācīties un zināt (2. Tim. 3:14, 15). Tāpēc Rakstu nezināšana vai virspusēja Bībeles lasīšana var nopietni ietekmēt ne tikai mūsu tagadējo dzīvi, bet arī mūsu mūžīgo pestīšanu. Šajā kontekstā Pāvila aicinājums mācīties un zināt nozīmē, ka mums jāpievērš īpaša uzmanība Bībeles tekstam, kas ir mūsu pētījuma objekts. Kā mums atgādina Elēna G. Vaita: “Rakstu padziļinātas iepazīšanas nozīmi diez vai var pārvērtēt. Grāmatu Grāmatai, kas ir “Dieva iedvesmota”, kas “spēj padarīt tevi gudru pestīšanai”, “lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam”, ir vislielākās tiesības uz mūsu godbijīgu uzmanību. Mums nevajadzētu samierināties ar virspusējām zināšanām, bet gan jācenšas apgūt patiesības vārdu pilno nozīmi un dziļi jādzer no svēto pravietojumu gara.” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 1883. gada 9. oktobris.)

3. Uzticība. Pāvila pamudinājums Timotejam “turpināt” to, ko viņš bija iemācījies (2. Tim. 3:14), atspoguļo Jēzus aicinājumu “palikt” Viņa Vārdā (Jņ. 8:31). Abos pantos ir izmantots viens un tas pats grieķu darbības vārds *meno*, “turpināt”. Nepietiek ar to, ka mēs vienreiz iemācāmies Bībeles patiesību, mums tā jāpārskata. Ebrejiem ir teiciens, kas saka: “Tas, kas iemācās kādu mācību un to nepārskata, ir kā zemnieks, kas sēj, bet neplauj.” Timotejam un daudziem kristiešiem šī apmācība nav vienreizējs pasākums;

darbs sākas “no mazām dienām” (2. Tim. 3:15) un turpinās visā dzīves garumā. Pāvila pamudinājums turpināt palikt Vārdā nav tikai intelektuāla atcerēšanās par abstraktām patiesībām un doktrīnām. Tā arī nav pagaidu sentimentāla atcerēšanās. Pāvils aicina Timoteju palikt Vārdā un to praktizēt visos laikos. Jēkabs domā līdzīgi, kad apspriež saikni starp ticību un darbiem (Jēk. 2:14–26).

4. Skolotāju ietekme. Mēs paši nevaram piekļūt dievišķajai patiesībai. Tā kā patiesība tiek dota caur atklāsmi, kā māca Bībele, ir nepieciešama arī to cilvēku liecība, kuri ir pieņēmuši šo atklāsmi kā patiesību. Tāpēc mums ir vajadzīgi skolotāji. Jau no Israēla vēstures pirmsākumiem Dievs ir mudinājis tautu mācīt savus bērnus (5. Moz. 6:7). Pāvils atsaucas uz šo principu, kad raksta Timotejam par tiem, “kas tev to ir mācījuši” (2. Tim. 3:14). Pāvils īpaši domā Timoteja māti Euniku un viņa vecmāmiņu Loidu (2. Tim. 1:5), bet arī sevi kā vienu no kristiešu kopienas “daudziem lieciniekiem” (2. Tim. 2:2). Tātad Pāvila aicinājums attiecas ne tikai uz skolēniem vai bērniem, kuri ir parādā saviem vecākiem un skolotājiem, bet arī uz pašiem vecākiem un skolotājiem, kuriem ir pienākums dalīties ar to, ko ir iemācījušies.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Kā veiksmīgi piemērot Rakstus savā dzīvē? Turpmāk minētās aktivitātes ir paredzētas, lai palīdzētu to izdarīt. Lūdziet kādu brīvprātīgo nolasīt zemāk esošo sadaļu “Pārdomām”. Tad mudiniet klases dalībniekus nedēļas laikā izmēģināt vienu vai vairākas no zemāk minētajām aktivitātēm un nākamajā sabbatā klases priekšā pastāstīt par savu pieredzi. Lūdziet viņus konkrēti pastāstīt, kā šī aktivitāte stiprināja viņu izpratni par Rakstiem un kā tā padziļināja viņu attiecības ar Kungu.

Pārdomām: Pastāv iespēja nepareizi saprast, kā piemērot Rakstus savā dzīvē. Rakstu piemērošana savā dzīvē nenozīmē, ka mums ir brīvība manipulēt ar Dieva Vārdu, lai pielāgotu to savām vēlmēm. Gluži pretēji — piemērot Rakstus savā dzīvē nozīmē, ka mums jāpielāgo sava dzīve Rakstu mācībām.

1. aktivitāte: Ikdienas meditācija: Apmēram nedēļas garumā katru rītu izmantojiet īsu tekstu (vienu pantu vai vienu Bībeles rakstvietu) savai lūgšanai. Uzziniet, ko šis fragments nozīmē, ņemot vērā tā kontekstu. Esiet radoši. Meklējiet jaunas atziņas un mācības katrā lasījumā.

2. aktivitāte: Iemācieties pantu no galvas: Katru mēnesi izvēlieties vienu Bībeles pantu no saviem meditācijas tekstiem un atkārtojiet to katru rītu, līdz to iemācīsieties no galvas.

3. aktivitāte: Māciet: Labākais veids, kā mācīties, ir dalīties ar savu dzīvesbiedru vai draugu ar to, ko esat iemācījies un atklājis Rakstos. Atrodiet kādu, ar ko varat dalīties un apspriest savas jauniegūtās zināšanas un atziņas par Bībeli.

4. aktivitāte: Paklausiet: Nepietiek ar to, ka zināt Bībeles pantiņu no galvas. Svarīgākais ir piemērot to savā dzīvē un paklausīt tā padomam. Kā teica Jēzus: “Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!” (Jņ. 13:17). Lasot un pētot Vārdu, lūdziet Svētajam Garam dot jums gudrību, lai zinātu, kā tā patiesību praktiski piemērot savā dzīvē.

Kā studēt Bībeli

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Jesajas 55:11, Psalmi 119:105*

Studiju fokuss: *119. Psalmi*

Lūgšanas vidū psalma autors salīdzina Dieva Vārdu ar lukturi, kas apgaismo ceļu viņa kājām (*Ps. 119:105*). Psalmi sākas ar svētībām, kas piešķirtas nenoziedzīgiem, kuri izvēlas staigāt pēc Tā Kunga baušļiem un sargāt (ievērot) Viņa liecības (*Ps. 119:1–3*). Psalmi arī beidzas ar gājēja tēlu, lai gan tas ir novirzījies no ceļa un lūdz Dievu, lai Viņš viņu atrod (*Ps. 119:176*).

Šajā nodarbībā mēs centīsimies kopā ar psalma autoru meklēt dziļāku izpratni par Dieva Vārdu. Mūsu ceļojums ir turpinājums pagājušās nedēļas nodarbībai, kurā apspriedām Svēto Rakstu studēšanas nozīmi.

Turpinot ceļojumu, pārdomāsim principus, kā vislabāk pieiet Svētajiem Rakstiem. Tēls par lukturi, kas apgaismo tumšo ceļu naktī, liecina par lēnu, piesardzīgu gājienu, kurā neredzam daudz vairāk par vienu soli, ko speram. Šāds gājiens prasa laiku, jo tā ir virzība uz priekšu soli pa solim. Tajā pašā laikā šāds gājiens ir arī piedzīvojums, kas satur nezināmā elementu: mēs nezinām, kur tieši nonāksim vai kādos augstumos mūs aizvedīs mūsu ceļojums.

Lai iegūtu maksimālu labumu no izpētes, jebkurš aplūkots teksts jālasa atklāti, bez iepriekšējiem pieņēmumiem vai aizspriedumiem. Tas ir, mums jālasa ar atvērtu prātu un, turpinot iešanas metaforu, jāiziet ticībā un jādodas tur, kur Gars mūs ved. Godīga, atklāta Bībeles teksta lasīšana palīdzēs sadzirdēt un uztvert Dieva balsi, kas runā uz mums no Viņa Vārda. Tādā veidā mēs sastapsim Rakstus kā nozīmīgus, skaistus, iedvesmojošus, saistošus un morālus.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ievads. Turpmākajā komentārā mums tiek piedāvāti seši Rakstu lasīšanas principi. Pirmie trīs (1–3) attiecas uz lasītāja uzmanību tekstam. Pēdējie trīs (4–6) attiecas uz lasītāja reakciju.

1. sadaļa: Uzmanība pret tekstu

Teksts ir nozīmīgs. Pārlasot visu 119. psalmu, redzam, ka tā autors meditē par Dieva Vārdu (*Ps. 119:15, 48*) tikai divas reizes: “visu dienu” (*Ps. 119:97, JT*) un visu nakti (*Ps. 119:148*), tas ir, psalma autors nepārtraukti pārdomā Rakstus, jo tie ir viņa priekšs (*Ps. 119:44, 47*). Mīlestība pret Dieva Vārdu ir psalma autora studiju motivācija (*Ps. 119:97, 113, 127*). Patiesi, Dieva svētie vārdi ir kā mīlestības vēstule, ko lasīt un pārlasīt, iedvesmojot psalma autoru meklēt to dziļākās domas un nodomus.

Psalma autors pielieto metodi, ko mūsdienu zinātnieki sauc par rūpīgas lasīšanas pieeju. Šī metode ietver teksta rūpīgu lasīšanu, vārdu pa vārdam, pieņemot, ka katrs vārds, katra sintaktiskā iezīme un katra gramatiskā forma ir nozīmīga. Šajā pieejā tekstu lasa vairākas reizes. Šāda lasīšana vienmēr ir nozīmīga un patīkama, kā to apliecina pats psalma autors (*Ps. 119:14, 111*). Šī pieeja nodrošina, ka vienmēr ir atrodamas jaunas bagātības.

Teksts kā skaistums. Tomēr, pirms Bībeles teksts ir nozīmīgs, tas ir skaists. Tā mūzika un tēlainība bieži tiek novērtēta, pirms tā nozīme ir pilnībā saprasta ar prātu. Šā iemesla dēļ lasītāja pirmais uzdevums ir pievērst uzmanību teksta poētiskajai izteiksmei.

Literārā struktūra, kas veido visu fragmentu, palīdzēs lasītājam orientēties tā nozīmē, ļaujot viņam vai viņai saprast Bībeles autora vispārējo nodomu. Paralēlisms un lingvistiskās atbalsis, kas saista vārdus un frāzes, palīdzēs lasītājam labāk izprast to nozīmi.

Skaistuma komponentes. 119. psalms ir alfabētiskais psalms (akrostihs). Šim psalmam ir 22 strofas, pa vienai katram ebreju alfabēta burtam. Katrai no 22 strofām ir astoņi panti, kopā veidojot 176 pantus. Šī literārā paņēmiena mērķis ir mācīt mums Dieva Vārda pilnību, uz ko psalmā visur ir atsauces.

NUN burta strofā (*Ps. 119:105–112*) katrs pants atsaucas uz Dieva likumu ar atšķirīgu terminu: “Tavs vārds” (*Ps. 119:105, 107*), “Tavas tiesas” (*Ps. 119:108*), “Tavi baušļi” (*Ps. 119:109*), “Tavas pavēles” (*Ps. 119:110*), “Tavas liecības” (*Ps. 119:111*) un “Tavi likumi” (*Ps. 119:112*). Šī literārā iezīme norāda uz visiem Dieva likuma dažādajiem aspektiem, tādējādi liecinot par tā pilnību.

Teksts kā Raksti. Šeit mēs pievērsīsimies tikai *NUN* strofas (*Ps. 119:105–112*) literārajam kontekstam. *NUN* strofu ievada *MEM* strofa (*Ps. 119:97–104*) un seko *SAMEK* strofa (*Ps. 119:113–120*). *MEM* strofas galvenais motīvs ir mīlestība pret likumu, pareizais ceļš, ko Dievs ir mācījis (*Ps. 119:102*), pretstatā naidam pret viltus ceļu (*Ps. 119:101, 104*). Tā pati domu gaita atkārtojas *SAMEK* strofā, kas atkal saistās ar tiem pašiem motīviem, ko redzējām *MEM* strofā (*Ps. 119:113, 119*). Tāpēc *NUN* strofa būtu jāanalizē, ņemot vērā šo kontekstu.

NUN strofas kontekstuālā izvērtēšana ietver arī plašāku Rakstu ietvaru (inter-tekstuālā saikne), kā arī 119. psalma tiešo un šaurāko kontekstu (intra-tekstuālā saikne), ciktāl var konstatēt alūzijas (netiešas norādes). Tieši šādu pieeju Bībeles tekstam Elēna G. Vaita iesaka, rakstot: “Bībele ir pati sevis skaidrotāja. Raksti ir jāsalīdzina ar Rakstiem. Studentiem jāiemācās skatīt vārdu kā vienotu veselumu un saskatīt tā daļu savstarpējo saistību.” (*Padomi vecākiem, skolotājiem un studentiem*, 462. lpp.) “Raksti skaidro Rakstus, un viena rakstvieta ir atslēga citām rakstvietām.” (*Evanģelizācija*, 581. lpp.)

2. sadaļa: Lasītāja reakcija

Teksts kā iedvesmots. Bībeles teksts atšķiras no jebkura cita literārā darba. Tas ir tāpēc, ka Svētie Raksti ir “Dieva iedvesti” un tādējādi iedvesmoti. Tāpēc ir ļoti svarīgi, ka savā izpētē izmantojam garīgu pieeju (*1. Kor. 2:13, 14*). Kā Rakstu studentiem mums jāpieiet Bībeles tekstam ar lūgšanu un nepārtrauktu pašpārbaudi, lai pārlicinātos, ka mūs objektīvi vada no augšas un ka mūs subjektīvi neietekmē mūsu personīgās intereses un aizspriedumi.

Tā kā mēs neesam pravieši, mums nevajadzētu gaidīt, ka teksta nozīme mums tiks atklāta sapnī vai vīzijā. No otras puses, mums tiek ieteikts lūgt sapratni no Dieva, kurš ir iedvesmojis šos rakstus. Dievs tad sūtīs savu Garu, lai vadītu mūs teksta pētīšanā, kad cītīgi un patiesi meklējam tā nozīmi. Bieži vien dievišķā atbilde uz mūsu lūgumu pēc sapratnes var nākt negaidīti, tādā veidā, kādu neesam paredzējuši vai pat nevēlamies (*skat. pravieša Jeremijas atbildi viltus pravietim Hananjam Jeremijas 28. nodaļā*).

Vēl viens svarīgs veids, kā sadarboties ar Dieva Garu Bībeles teksta izpratnes meklējumos, ir konsultēties ar mūsu brāļiem un māsām ticībā. Šī “kopīgā” lasīšana arī pārbaudīs mūsu pazemību, ideju apmaiņa ļaus Dieva Garam pūst “kur grib” (*Jņ. 3:8*), tādējādi attīstot un paplašinot mūsu perspektīvas.

Teksts kā iesaistošs. Lasot un pētot Bībeles tekstu, piemērojiet to savai pašreizējai dzīvei. Lasiet Bībeles tekstu tā, it kā tas runātu uz jums personīgi un tieši (kas tā arī ir).

Turklāt pārdomājiet, kā Dieva Vārds var apgaismot jūsu dažādās dzīves jomas: darbu, problēmas, jūsu attiecības ar ģimeni, draugiem un kolēģiem. Apņemieties ievērot Dieva

baušļus (*Ps. 119:106*). Lūdziet Dievu, lai Viņš palīdz jums saņemt un saprast Viņa mācības (*Ps. 119:108*). Turpiniet palikt uzticīgi Dieva likumiem (*Ps. 119:109, 110*). Priecājaties par Dieva baušļiem, tos pildot. Ne vienkārši pildiet baušļus, bet pārliecinieties, ka jūsu paklausība nāk no sirds (*Ps. 119:111*). Pildot un paklausot katram bauslim, savienojiet visu jūsu dzīvi ar mūžību (*Ps. 119:112*).

Teksts kā morāle. Dieva iedvesmotie vārdi satur potenciālas “sprāgstvielas”. Tas nozīmē, ka Raksti satur mācības, kas var detonēt vai izraisīt pretestību vai noteiktas negatīvas reakcijas cilvēka sirdī, jo tie aicina upurēt mūsu elkus vai ilgi lolotas kļūdas. Tāpēc mums ir jāizturas pret šīm patiesībām ar rūpību, gudrību un mīlestību savās attiecībās ar citiem.

Diemžēl, cilvēki bieži ir izmantojuši Bībeles vārdus, lai brutalizētu un pazemotu, nevis atbrīvotu un paceltu. Šo ļaunprātīgo pielietojumu saraksts ir garš un sāpīgs. Bībeles vārdā ir izdarīti daudzi noziegumi un tas ir traģiski. Pravietajumi norāda, ka tādi būs arī turpmāk (*sk. Atkl. 13, 14*). Tādējādi, tā vietā, lai Bībele būtu mierinājuma vārds un labas vēstis par pestīšanu, tā tika izmantota kā iegansts, lai tiesātu, pazemotu un kaitētu cilvēkiem.

Tādēļ, lasot Rakstus, ir nepieciešama pazemība un mācīties griboša sirds, lai mēs nepārvērstu dievišķos dzīvības vārdus par nāves vārdiem. Ir jābūt arī ētiskai apziņai, kā, piemēram, lasot 119. psalma *NUN* strofu. Dieva gaismas Vārdam (*Ps. 119:105*) vajadzētu ierobežot un noteikt mūsu vārdus un rīcību pret citiem. Vārds “taisns” (*tsedeq*) ir tehnisks termins, kas ietver ētiskas uzvedības jēdzienu. Tādējādi 119. psalms kopumā būtu jāuztver kā aicinājums uz morālo jūtīgumu un atbildību ne tikai dzīvē, bet arī Svēto Rakstu lasīšanā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Turpmāk minētās aktivitātes ir paredzētas, lai attīstītu klases dalībnieku Bībeles studiju prasmes un vairotu viņu prieku par Bībeles lasīšanu. Aktivitātes 3–5 var veikt ārpus klases. Uzdodiet klases dalībniekiem vienu vai vairākus no šiem uzdevumiem nākamajai nedēļai un lūdziet viņiem sagatavoties nākamajā sabatā apspriest savu pētījumu rezultātus.

1. aktivitāte (klasē): Izvēlieties kādu strofu no 119. psalma:

1. Piemērojiet “Kā studēt Bībeli” sešus principus izvēlētajai strofai no 119. psalma (*izņemot Ps. 119:105–112 NUN strofu, ko mēs tikko aplūkojām*).
2. Sadaliet klasi mazās grupās. Aiciniet katru grupu koncentrēties uz izvēlēto strofu, piemērojot sešus pētīšanas principus.
3. Pēc 10 minūtēm lūdziet katru grupu dalīties un apspriest savus atklājumus.

2. uzdevums (klasē): Bībeles pētīšanas izaicinājums:

1. Apspriedi ar klasi Bībeles pētīšanas nozīmi, aktualitāti un grūtības.
2. Kāpēc mums vajadzētu studēt Bībeli? Vai Bībeles studēšana patiešām ir nepieciešama? Paskaidrojiet.
3. Apspriediet argumentus pret Bībeles studēšanu.
4. Atrodiet Bībeles tekstus, kas veicina Rakstu izpēti.
5. Atrodiet arī Vecajā derībā (skatīt gudrības tekstus) un Jaunajā derībā (skatīt Jēzus metodi) materiālus un vadlīnijas Bībeles izpētei.

3. uzdevums: Pielāgošana:

1. Jautājiet saviem studentiem, kā viņi pielāgotu šajā nodarbībā apgūtos Bībeles studiju principus citām auditorijām, kas nav šī sabatskolas klase.

2. Kā jūs prezentētu Bībeles studijas intelektuāļiem (akadēmiķiem), ateistiem — sekulāriem cilvēkiem, musulmaņiem, ebrejiem, nabadzīgajiem un bagātajiem?

4. uzdevums: Stāsti:

1. Mudiniet studentus atrast stāstus ārpus Bībeles, kas palīdz izgaismot jūsu izvēlētās rakstvietas morāli un pamācības (piemēram, biogrāfijas, humoristiskus stāstus, personīgās pieredzes utt.).

5. aktivitāte (tikai skolotājiem): Tehniskie rīki:

1. Meklējiet papildus instrumentus un izpētes līdzekļus Bībeles studijām.
2. Prezentējiet savai klasei sarakstu ar šiem Bībeles studiju resursiem, piemēram, mācību grāmatām un video.

Lūgšanu cīnītāji

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Psalm 116:1, 2.*

Studiju fokuss: *Dan. 2:20–23, Dan. 6:10, 11*

Mēs lūdzam, jo zinām, ka Dievs dzird mūsu balsi, un arī tāpēc, ka zinām, ka Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām (*Ps. 116:1, 2*). Tādējādi mūsu lūgšanas būtībā ir atbilde Dievam, kurš uzņēmās iniciatīvu atvest mūs atpakaļ pie sevis. Cik nozīmīgi tad ir, ka Psalmu grāmatā, kas satur senā Israēla lūgšanas, pielūgsmes ir aprakstīta kā atbilde Dievam Radītājam, kurš ir dzīvības devējs (*Ps. 95:1–6, Ps. 100:1–3*). Tieši caur lūgšanām mūsu garīgā dzīve turpinās. Kā Elēna G. Vaita raksta: “Lūgšana ir dvēseles elpa.” (*Lūgšana*, 12. lpp.)

Lai labāk izprastu lūgšanu nozīmi un funkciju, esam izvēlējušies divus lūgšanas piemērus no Daniēla grāmatas, kur lūgšanai ir svarīga loma. Abi lūgšanu piemēri, kas īpaši raksturo Daniēla personību, atrodami 2. un 6. nodaļā.

2. nodaļā Daniels un viņa trīs draugi lūdz Dievu atklāt ķēniņa pravietiskā sapņa nozīmi, kas attiecas uz pasaules nākotnes likteni (*Dan. 2:20–23*). Daniela turpmākā pateicības lūgšana Dievam par Viņa žēlīgo atbildi ir izteikta dzejā.

6. nodaļā Daniels, kurš ir Persijas ķēniņvalsts augstākais pārvaldnieks, lūdz un pateicas Dievam, kaut arī tas apdraud viņa paša dzīvību (*Dan. 6:10, 11*). Šī konkrētā lūgšana nav pierakstīta Daniēla grāmatā, bet nodaļa to novieto Daniēla cīņu kontekstā ķēniņa galmā.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Apokaliptiskā lūgšana (*Dan. 2:20–23*). Šī pazemīgā Dieva slavēšanas lūgšana ir pirmā lūgšana Daniēla grāmatā. Lūgšanas iemesls ir ārējs notikums. Bābeles ķēniņš redzēja sapņus, kas viņam radīja bezmiegu. Vēl ļaunāk, viņš nevar atcerēties sapņu saturu. Neviens no viņa burvjiem nespēj atsaukties ķēniņa lūgumam atklāt viņa sapni un tad to iztulkot. Nebukadnēcars šajā brīdī saprot, ka kaldeji ir krāpnieku bars. Ķēniņš ir dusmīgs un nolemj nogalināt visus gudros vīrus Bābelē (*Dan. 2:14*), ieskaitot Danielu un viņa trīs draugus, kuri uz šo draudiem atbild ar lūgšanu. Lai gan viņu lūgšanas vārdi nav pierakstīti, Bībeles teksts mums stāsta, ka Daniels lūdz savu trīs draugu palīdzību, “lai tie izlūgtos no debesu Dieva žēlastību” (*Dan. 2:18*). Atbildot uz viņu lūgšanu, Dievs nakts parādībā atklāj Danielam sapni un tā skaidrojumu (*Dan. 2:19*). Pēc tam Daniels svētī debesu Dievu ar skaistu pateicības lūgšanu. Šīm vajadzību un pateicības lūgšanām ir vairākas kopīgas iezīmes, tostarp:

A. Unikālitate. Daniela un viņa draugu lūgšana ir specifiska lūgšana, unikāla lūgšana, kas ir atbilde uz negaidītu notikumu, kas draud viņiem ar drošu nāvi. Šis pirmais lūgšanas piemērs Daniel grāmatā attiecas uz “noslēpumu”, ko neviens nevar atklāt, noslēpumu, kura atklāšana glābs Daniela un viņa draugu dzīvības (*Dan. 2:18*). Tādējādi Daniels un viņa draugi nelūdzas vienkārši tāpēc, ka tas ir viņu ieradums vai tāpēc, ka lūgšana ir dabiska viņu kultūras sastāvdaļa. Un tā kā viņu lūgšana ir unikāla konkrētajai situācijai un pieredzei, tā ir patiesa, sirsnīga lūgšana.

B. Tikšanās. Daniela un viņa draugu lūgšana nav mistiska pieredze, vienkāršs garīgās meditācijas brīdis, cerot panākt relaksāciju un mieru. Daniels vēlas satikties ar Kādu, ko viņš nevar kontrolēt vai paredzēt, Kādu ārpus sevis, “debesu Dievu” (*Dan. 2:18*). Šis Dievs ir patiesais Dievs tieši tāpēc, ka Viņš slēpjas. Kā atzīst Jesaja: “Tiešām, Tu esi noslēpumains Dievs” (*Jes. 45:15*). Tā kā Dievs slēpj savu vaigu (atšķirībā no elkiem), Daniels neuzskata, ka viņa lūgums tiks automātiski izpildīts. Tāpēc Daniels un viņa

draugi pazemīgi vēršas pie Dieva, lūdzot Viņa žēlastību. Viņu lūgums ir lūgšana, tāpat kā lūgšana, ko lūdz neatlaidīgā atraitne Jēzus līdzībā (*Lk. 18:1–8*). Viņas neatlaidība, tāpat kā Daniela un viņa draugu neatlaidība, atgādina Jēkaba lūgšanu, kurā viņš cīnījās ar Dievu: “Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.” (*1. Moz. 32:27*).

C. Augšup-lejup kustība. Lai gan cilvēciska lūgšana paceļ dvēseli augšup pie Dieva, Dieva atbildes process nozīmē Dieva kustību lejup pie mums. Šeit slēpjas galvenā atšķirība starp Daniela un viņa draugu lūgšanu un kaldeju lūgšanu, kuru reliģija ietver maģijas praksi. Kaldejiem viss ķēniņa pavēles izpildes process noris lejā, viņu eksistences sfērā uz šīs zemes. Tādējādi ķēniņa pavēles izpildes process bija saistīts ar viņu tehniskajām prasmēm un maģiskajām formulām. Viņiem piekļuve dievišķajai sfērai bija neiespējama, jo dievi “nedzīvo starp mirstīgiem cilvēkiem” (*Dan. 2:11*).

Savukārt Danielam debesu Dievs nonāk lejā un sapnī atklāj “noslēpumus” (*Dan. 2:28*). Ja Dievs atbild uz mūsu lūgšanām, tas nav mūsu nopelnu vai lūgšanu kvalitātes dēļ. Dieva atbilde nav atkarīga no mums, bet no Viņa un Viņa nopelniem. Šī ideja par pilnīgu atkarību no Dieva nopelniem ir levītu upuru nozīme, kas norāda uz Kristus upuri. Šī iemesla dēļ Jēzus, levītu upuru piepildījums, ieteica mums lūgties Tēvam Viņa vārdā (*Jņ. 16:23*).

D. Pateicība. Tā kā Dievs atbildēja uz Daniela lūgšanu, pateicība Viņam ir svarīga Daniela lūgšanas sastāvdaļa (*Dan. 2:20–23*). Daniels slavē Dievu, jo Viņš ir devis viņam “gudrību un varu”, kas pieder Viņam (*Dan. 2:20*). Tādējādi Daniels atzīst savu atkarību no Dieva. Vēl svarīgāk, Daniēls atzīst Dieva žēlsirdīgo žēlastību. To, ko mēs saņemam no Dieva, Dievs mums dod bez maksas, un šī žēlastība nav saistīta ar mūsu pašu gudrību (*Dan. 2:30*).

E. Pravietojums. Lai gan Dieva atbilde uz Daniela lūgšanu glābj viņa un citu gudro dzīvības, svarīgākais ir pasaules nākotnes pestīšana un ķēniņa pestīšana. Daniels slavē Dievu ne tikai par savas dzīvības saglabāšanu. Svarīgāk ir tas, ka Daniels pateicas Dievam par Viņa klātbūtni vēsturē un Viņa kontroli pār pasaules notikumiem. Daniels pateicas Dievam arī par Viņa spēku mainīt laikus, gāzt ķēniņus un izveidot savu mūžīgo valstību (*Dan. 2:44*). Tāpat arī Kristus lūgšana Kalna svētrunā ir vērsta uz to pašu cerību: “Lai nāk Tava valstība” (*Mt. 6:10*).

Gudrības lūgšana (*Dan. 6:10, 11*). Daniēla grāmatas 6. nodaļā Daniēla lūgšana nav atkarīga no notikumu ietekmes, tā izskan neatkarīgi no tiem. Lai gan viņš zināja par pavēles parakstīšanu, kas aizliedza ikvienam lūgt jebkuru dievu vai cilvēku, izņemot ķēniņu, Daniels turpināja lūgt (*Dan. 6:10*). Šāda lūgšana pieder pie ikdienas dzīves. Šai lūgšanai ir vairākas raksturīgas iezīmes, tostarp:

Privātums. Lai lūgtu, Daniels devās uz augštelpu. Kā Jēzus pamācīja: “Kad tu Dievu lūdz, tad ej savā kambarī, aizslēdz savas durvis un pielūdz savu Tēvu slepenībā” (*Mt. 6:6*). Daniela lūgšana ir gan privāta, gan personiska, lūgšana “slepenībā” (*Mt. 6:6*), ko dzird tikai pats Dievs. Ja mēs lūdzamies, domājot par to, ka mūs dzird, domājot par to, ko citi varētu domāt par mūsu vārdiem un mūsu reputāciju, lūgšana kļūst par sabiedrisko attiecību pasākumu vai vārdu un lepnuma izrādi. Vēl ļaunāk, tā kļūst par iespēju lielīties, nevis par vietu, kur satikties ar Kungu. Citi var novērtēt lielīgu lūgšanu, bet tā nekad nesasniedz Dievu.

Patvērums. Daniels lūdzas telpā, ko viņš ir atvēlējis šim īpašajam garīgajam brīdim. Augštelpa atradās uz jumta, tālu no rosīgas un trokšņainas vides. Tādējādi lūgšana tiek saistīta ar vietu, kas ir atdalīta no ikdienas rūpēm, vietu, kur eksistences raizes un traucēkļi paliek aiz sliekšņa. Šāda vieta ir patvērums, kur mūsu uzmanība nevar tikt novirzīta, klusa vieta, kas atrodas tālu no pasaules haosa.

Regulārums. Daniels uzturēja ieradumu lūgt Dievu trīs reizes dienā, tādējādi iezīmējot dienas ritmu: no rīta, kad viņš pamodās un gatavojās dienas darbam; dienas vidū, darba

laikā; un dienas beigās, pēc darba pabeigšanas un pirms gatavošanās gulēt. Tādējādi Daniels uzturēja savu lūgšanu dzīvi ar disciplīnu un ieradumu. Šis piemērs mums māca, cik svarīgi ir integrēt lūgšanu savas dzīves ritmā. Lūgšana nedrīkst būt atkarīga no mūsu noskaņojuma vai emocijām. Lūgšanai ir jābūt daļai no mūsu ikdienas režīma, tāpat kā ēdienreizēm, darbam vai citām regulārām aktivitātēm un tikšanās reizēm.

Pazemība. Lai gan Bībele apraksta dažādas fiziskas lūgšanas pozas (stāvēt ar izstieptām rokām, noliektu galvu utt.), visvairāk iecienītā ir nomešanās ceļos, kas izsaka pazemību. Noliekties Dieva priekšā ir mūsu ierobežotības un nevērtības atzīšana, kā arī mūsu godbijība un apņemšanās kalpot Dievam.

Cerība. Daniēla ierastās lūgšanas trīs reizes dienā sakrita ar upurēšanas grafiku Jeruzālemes templī (1. Laiku 23:30, 31). Bābelē Daniels vērsās uz rietumiem, tas ir, Jeruzālemes tempļa virzienā. Savā inaugurācijas lūgšanā par Jeruzālemes templi Salamans norādīja uz lūgšanas svarīgo nozīmi izsūtījuma laikā, kad israēliešiem nebija pieejas Jeruzālemes templim (1. Kēn. 8:47–49). Trimdā aizvesto israēliešu lūgšanu saistība ar Jeruzālemes templi bija arī cerības žests, kas izteica izsūtīto ilgas atgriezties Jeruzālemē uz šīs zemes, kā arī iemantot debesu Jauno Jeruzālemi.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Dalieties ar saviem klasesbiedriem ar sekojošām personīgām aktivitātēm, kas palīdzēs viņiem bagātināt savu lūgšanu dzīvi. Mudiniet klases dalībniekus iekļaut šīs attieksmes un ieradumus savā lūgšanu dzīvē nākamajā nedēļā. Palūdziet viņiem sagatavoties, lai nākamajā sabbatā varētu pastāstīt, kā šīs aktivitātes stiprināja viņu ticību un tuvināja viņus Jēzum.

1. aktivitāte: Unikāla lūgšana: Ierastās lūgšanas, piemēram, pateicības lūgšana pirms ēdienreizes, var kļūt mehāniska, tāpēc mēs dažkārt pat aizmirstam, ka esam lūguši!

1. Izaiciniet sevi izteikt unikālu lūgšanu pirms ēdienreizes, lūdzot Dieva svētību.
2. Ierastās lūgšanas vietā pirms ēdienreizes lasiet lūgšanu no Psalmiem.

2. aktivitāte: Pateicības lūgšana:

1. Kad pateiciaties Dievam, izvairieties no vispārinājumiem lūgšanā. Norādiet konkrētu iemeslu, kāpēc esat pateicīgs.
2. Katru rītu, kad pamostaties, pateicieties Dievam par to, ka esat dzīvs, jo Dievs jūs atdzīvinājis no garīgās nāves.
3. Katru vakaru pirms gulētiešanas pateicieties Viņam par labajām lietām, ko esat saņēmis un piedzīvojis.

3. aktivitāte: Cerības lūgšana:

1. Pārdomājiet agrīno kristiešu sveicienu “*Mara’ na’ ta*: “mūsu Kungs nāk!” (1. Kor. 16:22).
2. Kad lūdzat, pieradinieties domāt par Jēzus otro atnākšanu. Lūdziet Kungu nākt.

4. uzdevums: Slepenā un īpaša vieta:

1. Izvēlieties savā mājā īpašu telpu vai vietu, kur varat lūgt Dievu. Ierīkojiet šo īpašo vietu tā, lai tā iedvesmotu klusumu un meditāciju.

5. uzdevums: Pazemības laiks (lasiet Rdz. 3:29):

1. Pieradinieties lūgšanu laikā nomesties ceļos.
2. Domājiet par savas garīgās dzīvības neesamību bez Dieva. Lūdziet Viņu piepildīt jūs ar savu Garu un dot jums jaunu dzīvību.

Praktiska lūgšana

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Psalm 62:8*

Studiju fokuss: *1. Ķēn. 18, 1. Sam. 1:10–17, Mt. 6:5–15, Dan. 9:3–19*

Lūgšana ir vispārēja cilvēku vajadzība. Bet mūsu saucieni uz Dievu bieži šķiet izskanam tukšumā, bez atbildes. Psalmu grāmata ir spēcīgs lūgšanu krājums, kas balstās uz cilvēku cerību un ilgošanos pēc dievišķām atbildēm. Piemēram, 62. psalma lūgšana sākas ar cilvēku klusumu, kas gaida Dieva atbildi (*Ps. 62:1, 5*), tad turpinās ar aicinājumu visiem cilvēkiem joprojām uzticēties Dievam un lūgties “vienmēr” (*Ps. 62:8*). Beidzot, psalms beidzas ar pārlicību, ka Dievs atbildēs (*Ps. 62:11*).

Pagājušajā nedēļā mēs pētījām lūgšanas teoloģiju un pārdomājām tās garīgo nozīmi. Šajā nedēļā apsvērsim reālo lūgšanas pieredzi, kā to praktizēja dažādi Bībeles varoņi, kuru saucieni uz Dievu tika uzklausi un atbildēti.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ievads. Ir izvēlēti trīs Bībeles personāži, kas mūs iedvesmo lūgt. Pirmais personāžs ir Anna (*1. Sam. 1:6–17*), kuras lūgšanas sākas ar sūdzību un beidzas ar prieku (*1. Sam. 2:1–11*). Otrais ir Elija, kura dramatiskā pasludinājuma lūgšana un klusums ir spēcīga liecība tiem, kas bija aculiecinieki cīņai starp Dievu un Baālu Karmela kalnā (*1. Ķēn. 18–19:18*). Trešais ir Daniels, kurš karsti lūdz Dievu ar pazemīgu lūgšanu un cerību (*Dan. 9:3–19*).

Lūgšanas, kas izteiktas rūgtumā un priekā: Anna (1. Sam. 1:6–2:11). Annas stāsts sākas ar dievbijīga vīra aprakstu (*1. Sam. 1:3*), kuram ir iespaidīga ģenealoģija (*1. Sam. 1:1*). Teksts atsaucas arī uz priesteri Ēlu diviem dēliem, kuri atrodas Šilo svētnīcā (*1. Sam. 1:3*). Pats Ēlis sēž krēslā pie svētnīcas ieejas (*1. Sam. 1:9*). Tomēr negaidītā stāsta varone ir Anna, kura ir neauglīga un nevar radīt bērnus (*1. Sam. 1:6*). Bībeles teksts stāsta, ka viņa lūdz divas reizes (*1. Sam. 1:10, 11; 1. Sam. 2:1–10*). Pirmoreiz viņa lūdz lūgšanu, kas izplūst no “viņas dvēseles skumjām” (*1. Sam. 1:10*). Savā sūdzībā viņa lūdz Dievam atbildi. Otro reizi, kad Anna lūdz, viņas lūgšana ir prieka izpausme, atbildot uz Dieva žēlsirdīgo atbildi. Bībeles teksts ir piesātināts ar lūgšanu tēmu: vārds “lūgšana” un citi ar lūgšanu saistīti termini, piemēram, “lūgums” un “vaicāt”, šajā fragmentā parādās septiņas reizes (*1. Sam. 1:10, 12, 17, 20, 26, 27; 2. Sam. 2:1*).

Rūgtā lūgšana. Annas pirmā lūgšana izriet no bezcerības. Viņa ir nelaimīga, neēd un raud no sūdzībām. Annas vēlme pēc bērna netiek piepildīta, jo Kungs ir aizvēris viņas klēpi. Viņas neauglība padara viņu par izsmiekla objektu savā ģimenē; katru gadu, kad viņa dodas uz Kunga namu, Anna tiek izaicināta no savas sāncenses puses (*1. Sam. 1:7*). Lai padarītu lietas vēl sliktākas, priesteris Ēlis nicina viņas lūgšanu. Viņš domā, ka viņa ir piedzērusies, jo, lūdzoties, kustas tikai viņas lūpas, bet balss nav dzirdama (*1. Sam. 1:13*). Tomēr Annas rūgtums pēkšņi pārvēršas cerībā. Rezultātā viņa ēd un vairs nav skumja (*1. Sam. 1:18*).

Stāsts par Annas brīnumaino bērna ieņemšanu un Samuēla piedzimšanu ir atstāstīts vārdos, kas atgādina senmātes Sāru, Rebeku un Rahēli: “Tas Kungs viņu pieminēja”; “Anna kļuva grūta” (*1. Sam. 1:19, 20, NKJV; salīdzināt ar 1. Moz. 21:1, 1. Moz. 30:22*).

Priecīgā lūgšana. Hannas stāsts sasniedz kulmināciju jaunā un priecīgā lūgšanā. Šoreiz Anna vairs nav nelaimīga un vientuļa. Tagad viņa pielūdz Dieva namā kopā ar vīru un bērnu, kuru viņa pasniedz priesterim Ēlim kā savas iepriekšējās lūgšanas piepildījumu (*1. Sam. 1:26, 27*). Annas otrā prieka lūgšana kontrastē ar viņas pirmo sūdzību lūgšanu. Ja

iepriekšējā lūgšanā viņa bija nelaimīga un sēroja, tad jaunajā lūgšanā Anna priecājas un slavē Kungu. Šī lūgšana, kas ir gan pravietiska, gan mesiāniska, atgādina Marijas pasludināšanas lūgšanu (*Lk 1:46–55*).

Pasludinājuma un klusuma lūgšanas: Elija (1. Ķēn. 18–19:18). Israēlā vairāk nekā trīs gadus nav bijis lietus. Tad pravietis Elija izaicina ķēniņu Ahabu uz disputu (*1. Ķēn. 18:19*). Elijas un Baāla praviešu konfrontācija notiek Karmela kalnā. Elija ierosina, lai Baāla priesteri aicina savu dievu aizdedzināt upuri uz altāra, ko viņi tam ir uzcēlušī. Tāpat arī Elija lūgs Kungu darīt to pašu ar upuri uz altāra, ko viņš uzcēlis (*1. Ķēn. 18:24*).

Bāla praviešu lūgšana netiek uzklusīta. Baāla pravieši lūdzas. Viņi vairākas reizes aicina savu dievu: “Ak, Baal, atbildi mums!”, bet atbildes nav. Viņi klibo ap altāri, skaļi sauc un ievaino sevi ar nažiem — bez rezultāta. Viņi nesaņem atbildi (*1. Ķēn. 18:26, 29*).

Elijas lūgšana tiek uzklusīta. Tad Elija uzlej ūdeni uz un ap savu upuri Dievam un lūdz (*1. Ķēn. 18:33–35*). Atbildē no debesīm krīt uguns un aprij upuri, neskatoties uz to, ka tas ir piesātināts ar ūdeni. Elija nedzird nekādu balsi atbildē uz savu lūgšanu. Uguns izliesnās ir vienīgā norāde, ka Dievs ir uzklusījis viņa lūgšanu.

Elija aicina ķēniņu piecelties un ēst un dzert, jo tuvojas lietus (*1. Ķēn. 18:41*). Elija septiņas reizes sūta savu kalpu pārbaudīt, vai lietus jau ir sācies. Kad beidzot sākas lietus, tas ir tik stiprs, ka Elijam ir jāpavada ķēniņš, lai lietus netraucētu viņu. Atkal Elija nedzird saklausāmu Dieva balsi, kas atklāj Viņa gribu; lietus ir pierādījums, kas apliecina, ka Dievs ir uzklusījis viņa lūgšanu.

Neskatoties uz brīnumu, kad uguns nolaidās no debesīm, kā arī uz Dieva klātbūtnes apliecinājumu, Izebele, kurai Ahabs ziņoja par Dieva brīnumu Karmela kalnā, joprojām atsakās atzīt Viņa varenību. Viņa vajā Eliju, kurš pirmo reizi baidās par savu dzīvību. Elija lūdz Dievam un rūgti sūdzas, ka visi, izņemot viņu, ir pametuši Kungu (*1. Ķēn. 19:10; salīdzināt ar 1. Ķēn. 18:22*). Elija baidās par savu dzīvību, saskaroties ar Izebeles nāves draudiem, un savam rūgtumam pievieno vēl bailes. (*1. Ķēn. 19:3*).

Klusā balss. Elija bēg no Izebeles un paslēpjas alā. Tieši šajā brīdī stāstā pirmo reizi dzirdama Dieva balss. Bet dievišķā balss ir piesātināta ar ironisku toni: “Kāpēc tu esi šeit, Elija?” (*1. Ķēn. 19:9, JT*). Lai attaisnotu savu izmisumu, Elija apgalvo, ka viņš ir vienīgais, kas palicis starp uzticīgajiem Israēlā, lai aizstāvētu Kungu (*1. Ķēn. 19:10*). Dievs neatbild uz šo apgalvojumu. Kad Dievs beidzot atbild Elijam, Viņa balss nav dzirdama ne skaļā un spēcīgā vējā, ne zemestrīcē, ne ugunī (*1. Ķēn. 19:11, 12*). Negaidīti Elija dzird tikai “klusu, čukstošu balsi” (*1. Ķēn. 19:12, JT*). Ebreju frāze *qol demamah daqah* burtiski nozīmē: “plāna klusuma balss”. Tikai tad Elija saprot, ka viņš atrodas Dieva klātbūtnē (*1. Ķēn. 19:13*). Uguns un lietus emocionālās skaņas bija brīnumi, kas demonstrēja Dieva varenību. Bet vēl vairāk par šiem skanīgajiem fenomeniem tieši Dieva klusuma balss ir dzirdama kā visacīmredzamākā Viņa klātbūtnes izpausme un kā skanīgs dievišķās atklāsmes vēstījums.

Nopietna vajadzību lūgšana un cerība (Dan. 9:3–19). Daniēla lūgšana nav tikai literārs vingrinājums vai teoloģisks traktāts; tā ir ciešas saiknes ar Dievu, kurš ir gan tālu, gan tuvu, izpausme. Dieva tuvums ir ietverts, Danielam uzrunājot Dievu kā *savu* personīgo Dievu. Tituls *’adonai*, “mans Kungs”, kas izsaka Dieva tuvumu, ir visbiežāk lietotais dievišķais tituls lūgšanā (*Dan. 9:4, 7, 9, 15–17, 19 [3x]*). Dieva tālums ir izteikts ar citu Viņa vārdu: *ha’elohim*, “Dievs”. Tomēr, kā norādīts, Daniels, kurš Dievu raksturo kā “lielu un bijājamu Dievu” (*Dan. 9:4*), identificē Viņu arī kā personīgu Dievu jeb “savu Dievu”. Kontrasts starp uzticīgo Dievu (*Dan. 9:4*) un grēcīgo un neuzticīgo tautu (*Dan. 9:5, 6*) pastiprina attālumu starp viņiem, izceļot tautas grēku smagumu un nepieciešamību tuvināties Kungam.

Lūgšana noslēdzas ar galīgo lūgumu: *'adonai*, "Kungs", kas tiek atkārtots trīs reizes. Pēc katras atkārtotās seko darbības vārds, lai piesaistītu Dieva uzmanību:

"Kungs, paklausī!
Kungs, piedod!
Kungs, ņem vērā, dari!" (*Dan. 9:19*).

Daniela lūgšana ir par Dieva tautas glābšanu. Daniels ar neatlaidīgu intensitāti ilgojas pēc dievišķas atbildes: "Rīkojies! Neatliec!" Šī nopietnā lūgšana, uz kuru atbilde ir 70 nedēļu pravietojums (*Dan. 9:24–27*), ved pie Kristus pirmās atnākšanas. Tās pašas patiesās ilgas atbalsojas eņģeļa jautājumā "Cik ilgi?" (*Dan. 8:13*). Atbilde uz šo jautājumu tiks sniegta redzējumā par 2300 vakariem un rītiem, kas ved uz eshatoloģisko tiesas dienu pirms Jēzus otrās atnākšanas (*Dan. 8:14*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Šajā praktiskajā daļā klase pievērsīsies lūgšanas paraugam, ko Jēzus ierosināja Mateja 6:9–13. Lūdziet kādu brīvprātīgo nolasīt šo rakstvietu. Aiciniet klases dalībniekus smelties no Glābēja lūgšanas praktiskus padomus vai principus ikdienas dzīvei, kā izklāstīts zemāk. Lūdziet klasi sagatavoties nākamajā sabbatā dalīties pieredzē, kā šo principu pielietošana bagātinājusi viņu lūgšanu dzīvi.

1. princips: Mūsu Tēvs debesīs: Kad lūdzat, apzinieties, ka Dievs ir jūsu tuvs Tēvs, taču Viņš ir debesīs.

2. princips: Lai nāk Tava valstība: Kad lūdzat, domājiet par nākotnes Dieva valstību kā par miera, taisnīguma un mīlestības vietu. Piemērojiet šo cerību savām attiecībām ar cilvēkiem, kad ēdat, dzerat, strādājat un atpūšaties.

3. princips: Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī uz zemes: piemērojiet šo lūgšanas principu savas dzīves lēmumos. Nolieciet visas vēlmes uz Dieva altāra. Šo pilnīgās pakļaušanās attieksmi, kas ir debesu priekšnojauta, ienesiet savās attiecībās ar citiem, pazemīgi ņemot vērā viņu vajadzības un vērtējot citus augstāk par sevi.

4. princips: Mūsu dienīško maizi dod mums šodien: iesaistieties labdarības projektā, lai svētītu un palīdzētu citiem. Kad ēdat, esiet mēreni, pateicoties Dievam par to, ko Viņš jums devis, un nepārspilējiet ar ēšanu.

5. princips: Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem: lūdziet Dievam piedot kādam, kas jums nodarījis pāri, un tad lūdziet Dievam dot jums žēlastību, lai arī jūs varētu viņam vai viņai piedot. Apmeklējiet šo personu un uzaiciniet viņu uz pusdienām. (Jums nav obligāti jāstāsta šai personai, ka esat viņam/ai piedēvis, ja vien Gars nedod jums iespēju un skaidri nemudina jūs to darīt. Galvenais ir būt mīlošam un laipnam, un mijiedarboties bez rūgtuma sirdī.)

6. princips: Neieved mūs kārdinājumā: Lūdz Dievam, lai Viņš tevi stiprina, lai tu varētu pretoties kārdinājumam. Tajā pašā laikā lūdz Dievam, lai Viņš tev dod spēku aizvērt durvis kārdinājumam. Izvairies no tā, kas tevi attālina no Dieva — nebaudi, nepieskaries un neskaties.

7. princips: Atbrīvo mūs no ļauna: Lūdz Dievam, lai Viņš tevi atbrīvo no konkrētas vājības vai tieksmes uz ļaunu, kas tev varētu būt. Lūdz Viņam uzvaru.

Ticība

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Ebrejiem 11:1*

Studiju fokuss: *Ebr. 11, 1. Moz. 15:6, Atkl. 14:6*

Ir kāds stāsts par ķēniņu, kuram bija viss, kas vajadzīgs, lai būtu laimīgs. Tomēr viņš nebija laimīgs. Tāpēc viņš nolēma ceļot pa pasauli, lai meklētu laimi.

Kādu dienu, nomākts un bezcerīgs iedams cauri mežam, viņš izdzirdēja kādu vīru dziedam. Dziesma piepildīja ķēniņa sirdi ar prieku. Viņš secināja, ka, ja dziesma piepilda viņu ar prieku, tad arī dziedātāja sirds noteikti bija piepildīta ar prieku. Ķēniņš klusi piegāja tuvāk dziedātājam un paslēpās aiz krūma, lai viņu novērotu, paliekot nepamanīts. Vīrietis patiešām šķita laimīgs. Ķēniņu ieintriģēja vīrieša laime, un viņš prātoja, kas viņu padara tik laimīgu. Ķēniņš nolēma tuvoties vīram un noskaidrot.

Ķēniņš jautāja: “Kas tev ir?”

Vīrs bija pārsteigts un nezināja, kā atbildēt. Viņš stostījās: “Kas man ir?”

“Jā, kas tev ir?” atkārtoja ķēniņš. “Kas tev ir, kas tevi dara tik laimīgu?”

Vīrietis atbildēja: “Šis kreklis ir vienīgā lieta, kas man pieder.”

Ķēniņš ierosināja darījumu: “Dod man savu kreklu, un apmaiņā es tevi padarīšu bagātu.”

Vīrietis piekrita. Viņš atdeva savu kreklu ķēniņam apmaiņā pret maciņu zelta un aizgāja.

Ķēniņš uzvilka kreklu un pastaigājās dažus soļus, atkal un atkal pieskaroties savam jaunajam kreklam. Nekas nebija mainījies. Viņš joprojām nebija laimīgs.

Šī stāsta morāle ir tāda, ka laime nav atkarīga no tā, kas mums pieder, vai no kaut kā, kas ir mūsos. Kā uzzināsim no Dieva ļaužu liecībām, kas aprakstītas Vēstules ebrejiem 11. nodaļā un laiku beigās (*Atkl. 14:12*), arī ticība nav atkarīga ne no kā, kas ir mūsos.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ievads: Kā darbojas ticības process? Lai atbildētu uz šo jautājumu, izskatīsim trīs pamattekstus par ticību. Pirmais teksts sniedz vienīgo Bībeles definīciju vārdam “ticība” (*Ebr. 11:1*), definīciju, ko apstiprina Vecās derības sentēvi un ticības varoņi (*Ebr. 11:4–40*). Otrais teksts sniedz ticības mehānisma izskaidrojumu caur Ābrahāma liecību, kurš ir taisnošanas ticībā tēvs (*1. Moz. 15:6*). Trešais teksts ir Dieva tautas (“svēto”) liecība par “ticību” gala laikā (*Atkl. 14:12*).

Ticības definīcija (*Ebr. 11:1*). Ebrejiem 11:1 ir vienīgais Bībeles teksts, kas definē, kas ir ticība (*Ebr. 11:1*). Pāvilam, Vēstules ebrejiem autors, ticība sastāv no divām sastāvdaļām. Pirmā komponente, “stipra paļaušanās uz to, kas cerams” (*Ebr. 11:1*), attiecas uz pēdējo notikumu cilvēces vēsturē, uz “adventi” jeb Dieva valstības atnākšanu laiku beigās, kas ir arī “apsolījums”, ko Vecās derības “vecajie” “nesaņēma” (*Ebr. 11:39*).

Otrā ticības komponente ir “pārlicina par neredzamām lietām” (*Ebr. 11:1*). Šis aspekts attiecas uz pirmo notikumu cilvēces vēsturē — pasaules radīšanu. Ievērojiet, ka vārds “redzamais” (*blepomenon*) Vēstulē ebrejiem 11:1 norāda uz “redzamo” (*blepomenon*) Ebreju vēstulē 11:3, kas attiecas uz pasaules radīšanu. Citiem vārdiem sakot, ticības pamats attiecas uz diviem notikumiem, kas pilnībā ir Dieva pārziņā: Dieva pasaules radīšana un Otrā atnākšana. Ticība aicina mūs ticēt neredzamajam radīšanas procesam un cerēt uz neredzamo, vēl nenotikušo Kristus otrās atnākšanas notikumu. Tādējādi

ticības pamatizpratne balstās uz šiem diviem notikumiem — uz radīšanu un uz otrās adventes cerību. Noteikti nav nejaušība, ka šis notikumu paraugs ir skaidri saskatāms pašā Rakstu kanoniskajā struktūrā. Bībele sākas ar radīšanu (*1. Moz. 1:1–2:1*) un beidzas ar Kunga atnākšanu (*Atkl. 22:20*). Vecā derība apstiprina šo pašu kanonisko struktūru, sākot ar radīšanu un beidzot ar Kunga dienas atnākšanu (*Mal. 4:5*) vai cerību uz atgriešanos no Bābeles gūsta sabata gadā (*2. Laiku 36:21–23*).

Ir vērts atzīmēt, ka šis strukturālais modelis ir atrodamas arī citviet Rakstos, kā parādīts turpmākajos piemēros. (1) 1. Mozus grāmata sākas ar radīšanu un beidzas ar Apsolītās zemes perspektīvu un, galu galā, cerību uz augšāmcelšanos, kā to liecina Jāzepa lūgums, lai viņa kauli tiktu izvesti no Ēģiptes Israēla atbrīvošanas brīdī (*1. Moz. 50:24–26*). (2) Tāpat arī Pentateihs (5 Mozus grāmatas) sākas ar radīšanu un beidzas ar to pašu perspektīvu par Apsolīto zemi un cerību uz augšāmcelšanos (*5. Moz. 34:4–6*). (3) Jesajas grāmata sākas ar Dieva aicinājumu debesīm un zemei būt lieciniekiem Viņa sūdzībai pret Viņa tautu un beidzas ar jaunu debesu un jaunas zemes radīšanu un ar atpestītās cilvēces mūžīgu Kunga pielūgsmes perspektīvu no sabata uz sabatu. (*Jes. 66:22, 23*). (4) Salamana mācītāja grāmata sākas ar radīšanu (*Sal. māc. 1:1–11*) un beidzas ar eshatoloģisko tiesu (*Sal. māc. 12:14*). (5) Daniēla grāmata sākas ar pārtikas pārbaudi, kas atsaucas uz radīšanas laikā dotajiem uztura principiem (*Dan. 1:12; salīdzināt ar 1. Moz. 1:29*), un beidzas ar Otro atnākšanu un augšāmcelšanos “visu dienu beigās” (*Dan. 12:13*). (6) Jāņa evaņģēlijs sākas ar radīšanu (*Jņ. 1:1–10*) un beidzas ar otrās atnākšanas apsolījumu (*Jņ. 21:22, 23*).

Ābrāma ticība. Dieva Mesiāniskā vīzija iedvesmo Ābrāmu ar ticību savai nākotnei. Redzējis zvaigznes debesīs kā dievišķā apsolījuma ilustrāciju, Ābrāms ticēja. Ebreju darbības vārds *he'emin*, “ticēja”, apraksta vairāk nekā sentimentālu vai intelektuālu procesu, kā to izsaka angļu darbības vārds “to believe” (ticēt). Tāpat “ticēt” nozīmē vairāk nekā vienkārši piekrišanu Ticības apliecībai vai reliģiskai “ticībai”. Ebreju valodā “ticēt” ir vēsturisks un attiecību jēdziens, kā to norāda sakne *'aman*, “stingrs” vai “uzticams”, īpaši lietojot prepozīciju *be* (“iekš”, “uz”) ar objektu. Paļaujoties uz Dievu, Ābrāms “ticēja”, ka viņam būs pēcnācēji. Šāda veida ticību — šo ticību — Dievs “pieskaitīja” par “taisnību”. Dievs ir darbības vārda “pieskaitīja” subjekts kā tā tiešākais priekštecis. Šo interpretāciju apstiprina dievišķās pasīvās (*niphal*) formas lietojums tam pašam darbības vārdam *yekhasheb*, “uzskatīja”, “pieskaitīja”, tajā pašā idiomā citviet (*3. Moz. 7:18; salīdziniet ar Ps. 106:31*), kurā Dievs arī ir subjekts. Šis lietojums nozīmē, ka Dievs “pielīdzināja” (*Ps. 106:31*) Ābrāma ticību kvalitātes ziņā līdzvērtīgu taisnībai.

Šāda ticība ir taisnība. Cilvēka pūles un darbi nerada taisnību; taisnība ir Dieva dāvana. 1. Mozus 15:6 kļūst saprotama, ņemot vērā seno ēģiptiešu uzskatus, kas bija izplatīti Ābrāma laikā. Abās sistēmās “skaitīšana” un “taisnība” pieder pie juridiskajai valodai un skaitīšana tiek izmantota taisnības novērtēšanai. Tomēr abas perspektīvas ir būtiski atšķirīgas. Senajā Ēģiptē cilvēka taisnīguma svars tika novērtēts, skaitot cilvēka darbus pret *Maat*, dievišķā taisnīguma, svaru. Šajā sistēmā no cilvēkiem tika prasīts dievišķais taisnīgums un tā esamība vai trūkums tika pieskaitīts par labu vai par sliktu. Pretstatā tam Ābrāma taisnīgums tiek novērtēts, pamatojoties uz dievišķajiem darbiem, kas veikti *viņa labā*. Bībeliskajā perspektīvā “taisnība” (*tsedaqah*) ir īpaša dievišķa īpašība (*Jes. 45:24, Dan. 9:7*) un kā tāda taisnība var būt tikai Dieva dāvana cilvēcei (*5. Moz. 6:25, 5. Moz. 24:13, Jes. 45:24, Ps. 24:5*). Tas, kas padara Ābrāmu taisnu, nav viņa darbi, bet gan viņa gatavība paļauties uz Dieva darbiem viņa labā (*Rom. 4:2–4*).

Beigu laika svēto ticība. Vissvarīgākā Vecās un Jaunās derības kanoniskās integrācijas piemērošana ir “bauslības un evaņģēlija” saistība, ko Elēna G. Vaita izmanto, lai izskaidrotu mūsu “īpašo” nosaukumu (*Izmeklētās vēstis*, 2. sēj., 385. lpp.). Svarīgi ir arī tas, ka, pamatojoties uz šo saistību, nosaukums “Septītās dienas adventisti” ir likumīgi pieņemts, lai dibinātu Septītās dienas adventistu Baznīcu: “Mēs, zemāk parakstījušies, ar

šo apvienojamies kā baznīca, pieņemot nosaukumu Septītās dienas adventisti, apņemoties ievērot Dieva baušļus un Jēzus Kristus ticību” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 1861. gada 8. oktobris).

Protams, šī ticības apliecība ir atrodama arī Atklāsmes grāmatas apokaliptiskajā tekstā, kas tiek interpretēts kā pravietiska atsauce uz Bībeles patiesības pēdējo dienu lieciniekiem. (*Atkl. 14:12*). Šajā pantā “svētie” tiek identificēti kā tie, “kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību”. Baušļi un “Jēzus ticība” nozīmē vairāk nekā tikai konkrētu paklausības rīcību kopā ar abstraktu un garīgu ticību. Frāzes sintakse faktiski liecina, ka abas rīcības pieder pie vienas un tās pašas patiesības, ar divām iespējamām niansēm: paklausība likumam *ir* Jēzus ticība. Jo Bībeles domāšanā ticība *ir* taisnība (*skat. 1. Moz. 15:6*). Šī “Mozus bauslības” un ticības Jēzus atnākšanai apvienošana raksturo eshatoloģiskā Elijas vēstījumu (*Mal. 4:4–6*) un veido divu liecinieku misiju, kuri pārstāv Vecās un Jaunās derības liecību (*Atkl. 11:3–6*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Zemāk ir dažas stratēģijas, kurās varat dalīties ar saviem studentiem, lai stiprinātu viņu ticību un veicinātu lūgšanu dzīvi. Lūdziet kādu brīvprātīgo izlasīt Rakstu fragmentu un pēc tam sekojošos principus. Tad kopā ar klasi apspriediet šos principus un jautājumus.

Ticības apmācība (*lasiet Mt. 15:21–28*)

1. princips: Lūdzieties un rīkojieties tā, it kā Dievs būtu dzirdējis jūsu lūgšanu un patiešām ir atbildējis vai atbildēs.

2. princips: Pārstājiņiet uztraukties par savas ticības “stāvokli” vai savu pašreizējo situāciju. Vienkārši ejiet uz priekšu, uzticoties Dievam.

3. princips: Mācieties staigāt ar Dievu un paklausīt Viņa baušļiem, pat (jo īpaši) ja šī paklausība rada problēmas (amata zaudēšanu, draugu zaudēšanu utt.).

Jautājumi diskusijai:

1. Ko nozīmē patiesa, pazemīga ticība Dievam?
2. Kā izskatās šāda pazemīga ticība?

Grēks, evaņģēlijs un bauslība

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Mateja 5:17, 18*

Studiju fokuss: *Ps. 119:93, 94; Sal. māc. 7:29; Mt. 7:24–29; Rom. 3:20*

Ir stāsts par diviņubrāļiem, kuri jau no agras bērnības bija iemācīti, ka visas baudas ir grēks. Visas viņu darbības bija ierobežotas ar stingriem noteikumiem: nelasi šo grāmatu, jo tā ir grēks; neēd šo ēdienu, jo tas ir grēks; nesmejies, jo tas ir grēks; neej uz šo vietu, jo tā ir grēks.

Kad šie divi zēni izauga, viņu dzīves ceļi šķīrās. Vienam brālim attīstījās lielas bailes no aizliegtā un viņš gandrīz neuzdrošinājās iziet ārpus mājas, baidoties saskarties ar morāli un fiziski piesārņojošām ietekmēm. Viņš pat baidījās atvērt savas istabas logus un neuzdrošinājās ēst daudz no tirgū pārdotajiem produktiem. Beidzot viņš nomira jauns, jo bija pārāk atturīgs.

Otrs brālis, savukārt, cieta no pretējās problēmas. Viņš sāka izjust spēcīgu visa aizliegtā pievilcību. Viņš eksperimentēja ar narkotikām, pārmērīgi lietoja alkoholu un bieži apmeklēja visādus kazino un citas apšaubāmas iestādes. Viņam attīstījās tieksme pēc noteiktiem aizliegtiem ēdieniem. Neilgi pēc tam jauneklis saslīma un nomira no pārēšanās.

Vai zēnu saņemta izglītība bija tik ļoti nepareiza? Galu galā, vai mums nevajadzētu darīt visu iespējamo, lai izvairītos no grēka? Būtiskākais trūkums viņu izglītībā bija tas, ka viņi nekad neiemācījās, kas patiesībā ir grēks. Viņi arī nesaprata, kāpēc grēks ir ļauns, tāpēc nebija sagatavoti, lai cīnītos pret to. Šajā stundā mēs pievērsīsimies tam, kas ir grēks un kā to pārvarēt.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Kas ir grēks un kāpēc grēks ir ļauns?

Nespēja atpazīt grēku. Kad nespējam nosaukt grēku par grēku, mēs palielinām grēka problēmu. Piemēram, ja mēs nespējam nosaukt laulības pārkāpšanu par grēku, mēs riskējam nenovērtēt tās draudus un, kas vēl ļaunāk, normalizēt to.

Nespēja nosaukt grēku par grēku, šodien ir īpaši izplatīta problēma daudzās kultūrās. Sekulārā sabiedrībā mēs varam izvairīties no termina “grēks” lietošanas vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, sekulāra sabiedrība var izvairīties no termina “grēks”, jo tam ir reliģiska konotācija. Lielākajai daļai cilvēku grēks nepastāv, tas apzīmē kaut ko, kas ir Dieva vai reliģijas aizliegts. Lielākajai daļai cilvēku, kuri netic Dievam un neievēro reliģijas morālos standartus, grēka kā tāda nav. Viņi runā par kļūdām, noziegumiem, ētiskiem vai sociāliem pārkāpumiem, bet ne par “grēkiem”. No viņu viedokļa diskusija par grēku tādēļ ir nevajadzīga vai pat tiek uztverta kā uzbrukums viņu brīvībām. Tomēr viena no bēdīgajām sekām, ko rada mūsu nevēlēšanās atzīt grēku, ir neziņa par ļaunumu. Tādējādi sekulāri domājošiem cilvēkiem motivācija atturēties no “kļūdišanās” nav tāpēc, ka tā ir slikta vai ļauna, bet gan tāpēc, ka atturēšanās ir vienkārši sociāls vai pilsonisks apsvērums. Sekulārā domāšana nezina, ka tā grēko, jo tai nav zināšanu par to, ko Bībele sauc par “Dieva bijību”.

Kad Ābrahāms ceļoja uz svešu zemi, viņš baidījās, ka pret viņu izturēsies ļauni, jo turienes ļaudīm nebija Dieva bijības (*1. Moz. 20:11*) savās sirdīs. Tādējādi jēdziens “grēks” viņiem bija svešs. Tomēr tas, ka šis jēdziens viņiem bija svešs, nenozīmē, ka tie,

kuri ignorē grēku, nav atbildīgi par saviem grēkiem. Pat ja tie, kas neapzinās savus grēkus, netic Israēla Dievam, šis pats Dievs tos tiesās, tāpat kā Viņš tiesās savu tautu (*Ām. 1, 2*). Attiecībā uz tiem, kas zina, ka viņi “grēko”, bet tomēr atsakās to atzīt un saka, ka nav grēkojuši, Dievs apsola izvirzīt pret viņiem apsūdzību (*Jer. 2:35*).

Grēks kā izkropļojums. Ebreju vārds grēkam *kht'* burtiski nozīmē “netrāpīt mērķi”. “Grēks” tiek saprasts kā “novirze” vai “izkropļojums” no sākotnējā “taisnā” ceļa. Salamans mācītājs apraksta cilvēka stāvokli kā traģiski “sakropļotu”, tas nav izlabojams: “tas, kas liks, nevar kļūt taisns” (*Sal.māc. 1:15*). Šī iemesla dēļ “grēka” izdarīšana ir saistīta ar “aizmiršanas” problēmu, atsaucoties uz pagātnes situāciju, kas ir neatgriezeniska, zaudēta laika gaitā. Tāpēc Bībelē ir daudz rakstvietu, kurās pravieši mudina Dieva tautu neaizmirst, lai tā neapzināti neiekristu grēkā (*5. Moz. 6:12, 5. Moz. 32:18, salīdziniet ar Jēk. 1:24*).

Grēks pret Dievu. Senajā Israēlā grēks bija reliģiska darbība, kas tieši attiecās uz Dievu, piemēram, elku pielūgšana (*5. Moz. 9:16*) vai nepaklausība Dievam (*5. Moz. 1:41*). Netaisnība vai ētiski nepieklājīga rīcība pret cilvēkiem arī tika uzskatīta par grēku pret Dievu.

Kad Jāzepe pretojās Potifara sievas kaislīgajai uzmācībai, kura centās viņu pierunāt gulēt ar viņu, viņš uzskatīja viņas priekšlikumu ne tikai par noziegumu pret viņas vīru, bet arī par grēku pret Kungu (*1. Moz. 39:9*). Kad Dāvids izdarīja laulības pārkāpumu pret Batsebu un lika nogalināt viņas vīru, hetieti Ūriju, viņš vēlāk saprata, ka, tā rīkojoties, viņš bija grēkojis pret Kungu (*2. Sam. 12:13*).

Vēlāk Vecās derības vēsturē pravieši konfrontēja tautas un Israēlu par vardarbīgiem noziegumiem un neētisku rīcību, kas nodarīja kaitējumu citiem (*Ām. 1:11, Ām. 2:6–8*). Miha iet pat tik tālu, ka uzsver ētiskā pienākuma pārākumu pār reliģisko rituālu (*Mih. 6:6–8*).

Jaunā derība turpina šo domu tālāk. Jēzum, ja mēs grēkojam pret saviem tuvākajiem vai nerūpējamies par viņiem, tas ir tāpat kā grēkot pret Viņu vai nevērīgi izturēties pret Viņu (*Mt. 25:45*). Pāvilam, kad jūs grēkojat pret brāļiem, “jūs grēkojat arī pret Kristu” (*1. Kor. 8:12*). Pat tad, kad mēs grēkojam pret sevi savā miesā, mēs grēkojam pret Dievu. Arī pretējais ir taisnība: pirmais grēks, ko Ādams izdarīja pret Dievu, ietekmēja arī viņa dzīvi un apkārtējo vidi (*1. Moz. 3:17–19*). Grēks ir nāves cēlonis visiem cilvēkiem (*1. Moz. 2:17*), šis princips tiks atkārtots Bībelē vairākkārt (*Sal. pam. 8:36, Sal. māc. 18:4, Rom. 5:12*). Tā kā mūsu ķermenis ir Svētā Gara templis, grēkot pret savu ķermeni nozīmē grēkot pret Dievu (*1. Kor. 6:18, 19*).

Kā mēs varam cīnīties pret grēku?

Grēka atziņa. Mēs neko nevaram darīt pret grēku ar saviem spēkiem. Tādēļ pirmais risinājums šai problēmai ir vienkārši atzīt grēku un atzīt, ka tā būtība ir ļauna. Šim nolūkam mums ir nepieciešams Dieva likums. Jo “bauslība dod grēka atziņu” (*Rom. 3:20*). Tādējādi bauslība tiek salīdzināta ar “audzinātāju”, kas mūs vedīs pie Kristus (*Gal. 3:24*). Tāpat kā senajā grieķu sabiedrībā audzinātājs veda bērnu pie sava meistara, tā arī Dieva likums mūs vedīs pie Kristus. Cīnoties ar taisnības likumu, mēs sapratīsim, cik grūti tas ir un cik bezcerīgi mēs esam. Tad sapratīsim, ka mūsu vienīgā cerība ir pieņemt Dieva žēlastību.

Ādama un Ievas ceļš. Apskatīsim Ādama un Ievas grēku atzīšanu. No vienas puses mēs varam secināt, ka viņi saprata, ka ir pārkāpuši Dieva likumu, jo paslēpās no taisnīgā Dieva klātbūtnes (*1. Moz. 3:6–10*). No otras puses, kad Dievs lūdza viņiem parādīties un sāka izmeklēt, kas noticis, abi atbildēja, vainojot Dievu par savu pārkāpumu. Ādams atsaucās uz savu kailumu, kas bija sākotnējais stāvoklis, kādā Dievs viņu bija radījis (*1. Moz. 2:25*), un tad uz sievieti, ko Dievs viņam bija devis (*1. Moz. 3:12*). Ieva vainoja čūsku, ko Dievs bija radījis (*1. Moz. 3:1, 13*).

Vienīgā rakstvieta, kas atklāj grēka ietekmi uz Ādama un Ievas dabu, atrodama 1. Mozus grāmatā 3:22, 23, kur Dievs atzīst, ka Ādams un Ieva sākotnēji bija līdzīgi Dievam. (Jāatzīmē, ka ebreju darbības vārds *hayah*, kas 1. Mozus 3:22 tulkots kā “kļuvis”, būtu jātulko kā “bija” pagātnes formā, tāpat kā 1. Mozus 3:1). Parastais tulkojums “kļuvis” nepareizi liecina, ka grēks iezīmēja uzlabojumu viņu stāvoklī un statusā. Turklāt šāds tulkojums rada iespaidu, ka čūskai bija taisnība, brīdinot Ievu, ka Dievs nevēlas, lai viņa un Ādams kļūtu līdzīgi Viņam (1. Moz. 3:5). Patiesībā Dievs pauž nožēlu par tragisko realitāti, ka pēc grēka Ādams un Ieva zaudēja savu līdzību ar Viņu. Tātad tikai Dievs atzīst grēka patieso negatīvo ietekmi uz viņiem. Ādams un Ieva nespēja atzīt savu grēku, jo bija zaudējuši saikni ar Dievu. Kamēr Ādams un Ieva nebija grēkojuši, viņu saikne ar Dievu ļāva viņiem saskatīt grēka realitāti. Tiklīdz viņi aizgāja no Dieva klātbūtnes, viņi zaudēja spēju atšķirt labo no ļaunā. Kā Elēna G. Vaita komentē: “Sajaucot labu ar ļaunu, cilvēka saprašana tika samulsināta, un viņa prāta un garīgās spējas bija paralizētas. Viņš vairs nevarēja novērtēt to labo, ko Dievs tik bagātīgi bija piešķīris.” (*Izglītība*, 25. lpp.)

Galvenā mācība, ko mēs gūstam no cilvēces krišanas, ir vienkārši šāda: tā kā cilvēki ir grēkojuši, viņi ir zaudējuši savu iedzimto spriestspēju, spēju atšķirt labo no ļaunā. Tātad, nošķirti no Dieva, mēs nespējam veiksmīgi izmantot šo spriestspēju. Tāpēc Dievs mums deva baušļus un evaņģēliju. Mums ir nepieciešami baušļi, lai vadītu mūs pareizajā virzienā. Tāpat mums ir nepieciešama Kristus žēlastība, kas palīdz mums ar cerību un mīlestību iet šajā virzienā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Lūdziet kādu brīvprātīgo nolasīt zemāk minētās pārdomas par grēku. Atvēliet laiku zemāk minēto saistīto jautājumu apspriešanai vai liecību līdzdalīšanai, kā norādīts zemāk.

Pārdomām: Vai grēks kādreiz nav grēks?

Kāds kristietis izdarīja laulības pārkāpumu. Kad viņa draugi viņu konfrontēja par viņa neuzticību, viņš uzstāja, ka tas nav grēks, jo viņš mīlēja šo sievieti. Tā kā Dievs ir mīlestība, vīrietis argumentēja, ka viņa rīcība ir Dieva apstiprināta. Vēlāk šis vīrietis iesaistījās attiecībās ar citu sievieti, un pēc tam ar vēl citām sievietēm. Kad viņa draugi atkal konfrontēja viņu par šiem jaunākajiem notikumiem un jautāja, vai Dievs joprojām to apstiprina, vīrietis atbildēja, ka vairs netic Dievam.

Diskusijai:

1. Padomājiet par gadījumiem savā dzīvē, draugu dzīvē vai ziņās, kad grēks tiek attaisnots un pat attēlots kā laba rīcība. Kāda ir šādas attieksmes ietekme uz sabiedrības morālo struktūru? Kāpēc šāda domāšana ir tik bīstama?
2. Padomājiet par gadījumiem Bībelē, vēsturē un mūsdienās, kuros cilvēka grēka noliegšana vai dekriminalizācija ir novedusi pie viņa vai viņas ciešanu pieauguma.
3. Kādus argumentus jūs izmantotu, lai palīdzētu kādam saskatīt savu grēku realitāti?

Pārdomām: Grēks un laime. Pamatojoties uz savu darbu par saikni starp ētiku un laimi, psihiatrs Anrī Baruks secināja: “Laimi var atrast, darot labu citiem. Mēs neesam laimīgi, kad meklējam savu laimi. Cilvēks, kas meklē laimi, to nekad neatradīs” (Henri Baruk, in *Shabbat Shalom*, December 1996).

1. Lūdziet klases dalībniekiem liecināt par laimi, ko viņi guvuši, darot labu citiem.
2. Apņemieties šonedēļ palīdzēt kādam, kam ir fiziskas, finansiālas vai garīgas vajadzības.

Nožēla un piedošana

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Jāņa 1:9

Studiju fokuss: 1. Moz. 3:7, 21; 2. Moz. 34:1–10; 1. Jņ. 1:5–10; Jes. 61:10; Hoz. 6

Šīs nedēļas nodarbība ir turpinājums pagājušās nedēļas nodarbībai, kurā aplūkojām grēka būtību. Pagājušajā nedēļā mēs apsvērām bezcerību, ko rada mūsu grēcīgais stāvoklis. Šonedēļ aplūkosim Dieva atbildi uz cilvēces grēka problēmu.

Pēc cilvēces krišanas Dievs nepalika attālināts debesīs, vienaldzīgs pret mūsu ciešanām. Noteiktā laikā Dieva Dēls Jēzus nonāca cilvēka veidā, lai veiktu glābšanas operāciju. Dievs sava Dēla personā mira par mūsu grēkiem. Pie krusta Kristus samaksāja augsto taisnības cenu par mūsu pestīšanu. Kopš tā laika Kungs Jēzus debesīs aizstāv mūs, lai nodrošinātu mums vietu pie sevis Viņa valstībā. Un tagad, beigu laikā, Kristus caur savu Garu lūdz mums mainīt mūsu grēcīgos ceļus, kas ved nāvē, un pieņemt Viņa dāvanu — mūžīgo dzīvību. Vienīgais risinājums grēka problēmai ir uz klausīt Dieva aicinājumu nožēlot grēkus (Hoz. 6).

Pagājušajā nedēļā mācījāmies, ka mēs kā grēcinieki mēs esam pazuduši bez Kristus un tādējādi staigājam tumsā (1. Jņ. 1:6). Šajā nedēļā uzzināsim, kā iziet no tumsas Dieva brīnišķīgajā gaismā (1. Jņ. 1:7). Bez Dieva žēlastības Kristū Jēzū mūsu grēki ir nepiedodami un mēs esam grēka un nāves vergi (1. Moz. 2:17, Rom. 5:12). Šīs nedēļas nodarbībā izpētīsim, kā mēs dzīvojam Kristū, pārsteigti par Dieva brīnišķīgo žēlastības dāvanu (2. Moz. 34:1–10). Bez šīs dāvanas mēs esam kā Ādams un Ieva grēkā krišanas brīdī, kaunoties par savu kailumu (1. Moz. 3:7). Šonedēļ arī redzēsim, kā Dieva žēlastība aplāj mūs, tāpat kā tā aplāja nožēlojošos Ādamu un Ievu (1. Moz. 3:21, Atkl. 7:13–17, Mt. 22:12).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Dieva aicinājums uz grēku nožēlu (Hoz. 6). Ebreju vārds *shub* attiecas uz fizisku darbību “atgriezties”. Šis darbības vārds izsaka arī garīgo jēdzienu “grēku nožēla”.

Darbības vārds *shub* ir atslēgvārds Hozejas grāmatā. Grēku nožēla ir galvenā tēma visā grāmatā. Darbības vārds *shub* attiecas uz pravieša Hozejas sievas atgriešanos, kura kļuvusi par prostitūtu un aizgājusi no sava vīra (Hoz. 2:7). Gomeras neuzticība savam laulības solījumam simbolizē Israēla neuzticību Dievam. Tāpēc *shub* tiek lietots arī, lai apzīmētu Israēla atgriešanos (grēku nožēlu) pie Dieva (Hoz. 3:5).

Hozejas 6. nodaļā darbības vārds *shub*, “atgriešanās”, atrodams nodaļas sākumā (Hoz. 6:1), kur tas attiecas uz Israēla grēku nožēlu Dieva priekšā, un tad atkal nodaļas beigās (Hoz. 6:11). Šī iekļaušanas metode darbojas kā literārs paņēmieni, kas saista Israēla grēku nožēlu ar apsolutu par tā atgriešanos no trimdas. Atkal tiek izmantota pravieša reālā situācija ar viņa neuzticīgo sievu kā uzskatāma metafora, lai attēlotu līdzīgu situāciju starp Israēlu un Dievu. Šajā rakstvietā pravietis atgādina Israēlam par tā pašreizējo “sasisto” stāvokli, jo Dievs ir saplosījis Israēlu (Hoz. 6:1), tāpat kā lauva saplosa savu upuri (Hoz. 5:14). Tad pravietis apsola, ka Dievs atdzīvinās Israēlu trešajā dienā, kas ir norāde uz Dieva Israēla garīgo augšāmcelšanu.

Senajos Tuvajos Austrumos tika uzskatīts, ka mirušu cilvēku var pasludināt par mirušu tikai pēc tam, kad tas trīs dienas bijis trūdējis. Atsauce uz “trīs dienām” nozīmē, ka atdzīvināšana patiešām bija augšāmcelšanās no mirušajiem. Tāda pati analogija ir izmantota Jaunajā derībā, apliecinot, ka Jēzus Kristus “trešajā dienā augšāmcelties pēc

rakstiem” (1. Kor. 15:4). (Nemiet vērā, ka senajā ebreju skaitīšanā trīs dienas tiek skaitītas tā, it kā trešā diena būtu pilnībā pagājusi.) Paralēle starp abām augšāmcelšanām, Israēla un Kristus, ne tikai ļauj tipoloģiski interpretēt fragmentu, kas saista Israēla augšāmcelšanos (atgriešanos no gūsta) ar Kristus augšāmcelšanos. No Jaunās derības perspektīvas paralēle ietver arī garīgo mācību, ka grēku nožēla nodrošinātu apsolījumu, ka Dievs “atdzīvinās” savu tautu, tāpat kā Dievs augšāmcēla savu Dēlu (1. Kor. 15:20, salīdziniet ar 1. Kor. 15:23).

Staigājiet Dieva gaismā (1. Jņ. 1:5–10). Hozejas grāmatā dzirdējām Dieva aicinājumu nožēlot grēkus un atgriezties pie Viņa. Jāņa vēstulē mēs dzirdam Dieva aicinājumu staigāt Dieva gaismā. Jāņa vēstule sākas ar atsauci uz “sākumu” (1. Jņ. 1:1), kas ir norāde uz radīšanas notikumu, uz “dzīvības vārdu” (1. Jņ. 1:1). Tāda pati domu saistība atrodama Jāņa evaņģēlija prologā, kurā mīļotais māceklis lieto frāzi “iesākumā” (Jņ. 1:1), tādējādi atsaucoties uz pirmā Mozus grāmatas vārdu *bereshit*, “iesākumā” (Jņ. 1:1, salīdziniet ar 1. Mozus 1:1). Jāņa evaņģēlijā gaisma un dzīvība ir saistītas: “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma” (Jņ. 1:4). Tāpat arī savā vēstulē Jānis runā par dzīvības Dievu (1. Jņ. 1:1, 2) kā gaismas Dievu (1. Jņ. 1:5). Jānis izmanto kosmisko radīšanas notikumu kā argumentu, lai pārliecinātu mūs staigāt Dieva gaismā. Tā kā Dievs, dzīvības Radītājs un Avots, ir “gaisma”, mums jāstaigā Viņa gaismā (1. Jņ. 1:7). Vēl viens iemesls, kāpēc šis princips ir svarīgs, balstās uz faktu, ka ārpus Dieva gaismas mēs ne tikai atrodamies tumsā, nespējot saskatīt pareizo ceļu, bet esam arī grēcīgi un tādēļ mums absolūti nepieciešama Kristus šķīstīšana un piedošana (1. Jņ. 1:9). Jānis uzstāj, ka mēs visi grēkojam. Nevienam nevar apgalvot pretējo (1. Jņ. 1:10).

Tāds pats brīdinājums atrodams arī Salamana Mācītāja grāmatā. Pēc tam, kad viņš ir parādījis apjukumu, kas raksturīgs gudrības meklējumiem (*Sal. māc. 7:10–18*), gudrais vīrs brīdina, ka cilvēkiem ir neiespējami atrast gudrību pašiem (*Sal. māc. 7:23*). Vienīgā pārlicība, ko viņš ir guvis šajā dzīvē, ir tā, ka “Dievs cilvēku ir radījis taisnīgu, bet viņi paši ieslīgst daudzējādā neattaisnojamā gudrošanā.” (*Sal. māc. 7:29*). Tāpēc Mācītājs uzsver, ka neviens uz zemes nevar nopelnīt pestīšanu, jo mēs visi esam grēcinieki (*Sal. māc. 7:20*). Tāpēc Salamans secina, ka vienīgais izejas ceļš no šīm nepatikšanām ir caur Dievu (*Sal. māc. 7:18*).

Dieva raksturs (2. Moz. 34:1–10). Dievs ir Tas, kurš sper pirmo soli, lai mūs samierinātu ar sevi. Viņš ir Tas, kurš mums piedāvā piedošānu. Israēls piedzīvoja šo realitāti pēc tam, kad pielūdza zelta teļu (2. Moz. 32:1–6). Šis “lielais grēks” nošķīra viņus no Dieva. Nekāda cilvēka rīcība vai nopelns nevarēja pārvarēt plaisu starp debesīm un zemi. Lai simbolizētu šo nošķirtību, Mozus salauza liecības plāksnes, kuras viņš tikko bija saņēmis no Dieva rokām (2. Moz. 32:15, 16). Tad Mozus stājās Dieva priekšā un lūdza Viņu piedot tautai par tās “lielo grēku” (2. Moz. 32:31–35). Mozum, kurš lūdza Dievam atklāt Viņa godību (2. Moz. 33:18), Dievs atbildēja, atklājot savu žēlastību un piedošānu (2. Moz. 33:19). Apskatāmais teksts, 2. Mozus 34:1–10 (JT), ir šī apsolījuma papildījums. Dieva paziņoja fokuss un uzsvars šajos pantos ir balstīts uz Viņa žēlastību, kas izteikta ar pieciem vārdiem:

- “Līdzcietīgs”, no senebreju valodas vārda *rekhem*, kas nozīmē “dzemde”, atgādina par ciešo saikni starp topošo māti un bērnu viņas dzemdē.
- “Žēlīgs” attiecas uz ideju par kaut ko, kas tiek dots “par brīvu” (*khinam*).
- “Pacietīgs” (burtiski “ar garu degunu”) attiecas uz Dieva neizmērojamo pacietību.
- “Bagāts žēlsirdībā” kopā attiecas uz spriedzi starp mīlestību un taisnīgumu.

Tiesas dienā (*Dan. 7:9–15, Dan. 8:14*) Dieva žēlastība nodrošina piedošānu un žēlsirdību Viņa tautai.

Jauns apmetnis (1. Moz. 3:21, Atkl. 7:13–17). Iemesls, kāpēc Ādams un Ieva jutās neaizsargāti savā kailumā, ir tas, ka viņi zaudēja sākotnējo gaismas tērpu, kas viņus apsedza. Šis gaismas tērps atspoguļoja dievišķo izskatu (*sk. Ps. 8:5; salīdziniet ar Ps. 104:1, 2*).

Ādama un Ievas risinājums viņu kailuma problēmai bija apsegt sevi – kļūda, ko Pāvils nosodīs kā taisnošanu ar bauslības darbiem (*Gal. 2:16*). To darot, pirmais cilvēku pāris faktiski ieņēma Dieva vietu. Šī uzurpācija vēlāk tika labota, kad Dievs nāca un apgērba viņus (*1. Moz. 3:21*). Patiešām, notikums, kurā Dievs apgērba Ādamu un Ievu, ir aprakstīts 1. Mozus 3:7, izmantojot vārdus, kas atgādina par cilvēku darinātajām drēbēm. Abās rakstvietās tiek lietots viens un tas pats darbības vārds tādā pašā formā — *wayya'asu/waya'as* —, “viņi darināja”/“Viņš darināja”. Šī darbības vārda atkārtošanās abos pantos nozīmē, ka tikai Dievam ir tiesības un spēja aplāt grēciniekus. Dievs ieaudzināja šo mācību, iedibinot upurēšanu, tā norādot uz Kristus nākotnes upuri. Dieva izmantotā dzīvnieka āda nozīmēja, ka dzīvnieks tika nogalināts vai upurēts (*3. Moz. 5:5–10, 3. Moz. 7:8*). Tā no upura ādas darinātais apgērbs, kas bija piesātināts ar mesiānisko solījumu, aizstāja cilvēku darinātos apgērbus.

1. Mozus grāmatas stāstam par Dieva darināto apgērbu maiņu ir tipoloģiska nozīme. Tēlaini tas norāda uz nākotnes taisnības tērpu, ko Dievs piešķirs izglābtajiem (*Atkl. 3:5, Atkl. 3:18, Atkl. 19:8*), kuri piedalīsies Jēra kāzu mielastā (*Atkl. 19:9; salīdzināt ar Mt. 22:12*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Kāda ir saikne starp mīlestību un taisnīgumu? Lai sāktu pētīt šo dziļo jautājumu kopā ar savu klasi, lūdziet kādu brīvprātīgo nolasīt īsu tekstu pārdomām par šo tēmu, kas dots zemāk. Pēc tam apspriediet sekojošos jautājumus.

Pārdomām: Mīlestība un taisnīgums. Ebreju valodā vārds *tsedeq* atkarībā no konteksta nozīmē “mīlestība” vai “taisnīgums”.

1. Kāpēc taisnīgums bez mīlestības nav taisnīgums, un mīlestība bez taisnīguma nav mīlestība?
2. Lūdziet studentiem atrast piemērus no Bībeles, vēstures vai aktuālajos notikumos, kas ilustrē šo patiesību. Aiciniet viņus prezentēt savus atklājumus klasei.

Neveiksmes

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Ījaba 42:5, 6.*

Studiju fokuss: *1. Moz. 50:20, Rom. 8:28, Īj. 10:9, Īj. 13:15, Īj. 19:23–27, Lk. 24:13–35*

Kā uzticīgi kristieši mēs varam droši gaidīt, ka Dievs mūs pasargās no ļaunuma un kaitējuma, un mums noteikti ir pamatots iemesls domāt, ka Viņš to arī darīs. Galu galā Dievs ir apsolījis mūs pasargāt un svētīt. (*4. Moz. 6:24*). Un mēs cenšamies Viņu godāt visā, ko darām, lai nezaudētu šo svētību vai nepretendētu uz to pārdroši. Tomēr mēs joprojām varam saslimt un ciest no netaisnības un apspiešanas šajā dzīvē. Šādos brīžos mēs saucam Dievu pēc palīdzības.

Mēs neesam vienīgie, kas lūdz Dievam palīdzību dzīves tumšajos brīžos. Bībelē ir daudz Dieva ļaužu, kas cieta un sauca pēc palīdzības. Psalmu grāmata ir pilna ar dievbijīgu cilvēku lūgumiem, kuri lūdz Dievu atbrīvot viņus no ļauna (*Ps. 71:4, Ps. 97:10*). Jo īpaši to ilustrē Ījaba grāmata. Ījabs ir dievbijīgs vīrs, taču, neskatoties uz visu savu uzticību, viņš piedzīvo daudz mokas un skumjas. Ījabs nesaprot savu ciešanu iemeslu. Sāpēs viņš sauc uz Dievu, saskaroties ar to, kas šķiet liela netaisnība. Tieši šī iemesla dēļ Ījaba gadījums ir pelnījis mūsu uzmanību. Ījabs piedzīvo Dieva žēlastību caur pretējām galējībām — laimi un sāpēm. Šo divu galējību robežās, kas iezīmē viņa izaicinošo konfliktu, Ījabs mācās cerēt.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Žēlastības pieredze. Ījaba grāmata sākas ar īpašu uzsvāru uz Ījaba lieliskajiem tikumiem. Saskaņā ar Bībeles autoru, Ījabs ir “sirdsskaidrs un taisns” (*Īj. 1:1*). Ījabs tika uzskatīts arī par “viscildenāko starp visiem ļaudīm, kas dzīvoja austrumos” (*Īj. 1:3*). Pat Dievs liecina par Ījaba neparastumu un unikālumu, sakot: “Nav vīrs zemes neviena tāda kā viņš” (*Īj. 1:8*). Saskaņā ar visiem Ījaba novērtējumiem, viņš ir perfekts cilvēks. Tomēr grāmatas beigās Ījabs, atbildot Dievam, atzīst, ka laikā, kad viņš tika uzskatīts par “perfektu”, viņa attiecības ar Dievu bija tikai primitīvā stadijā: “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi” (*Īj. 42:5*). Ījabs piebilst, ka “tagad”, pēc savas ciešanu pieredzes, “mana acs Tevi skatījusi!” (*Īj. 42:5*). Tādējādi Ījabs atzīst, ka sākumā bija kaut kas svarīgs, kas viņam neļāva redzēt Dievu.

Kas tas bija?

Uzmanīga Bībeles teksta lasīšana, it īpaši vārda *khinam* atkārtots lietojums, kas nozīmē “par velti” vai “bez maksas”, palīdzēs atrisināt šo jautājumu. Vārds *khinam* pirmo reizi parādās Ījaba grāmatā jautājuma formā, kad sātans atbild Dievam, kurš tikko ir slavējis Ījabu par viņa dievbijību: vai Ījabs Dievu “velti [*khinam*]” bīstas? (*Īj. 1:9*). Sātana arguments ir, ka Dievs pārāk aizsargā Ījabu. Lai pierādītu savu viedokli, sātans izaicina Dievu: ļauj man pieskarties Ījaba mantām, tas ir, sagraut “visu to, kas viņam pieder” (*Īj. 1:11*). Sātans der, ka Ījabs tad grēkos. Dievs pieļauj, ka visa Ījaba manta nonāk sātana postošās varas rokās. Sabiešu uzbrukums, uguns no debesīm un spēcīgs vējš izposta viņa īpašumus. (*Īj. 1:13–19*). Pēc postījumiem Ījabs zaudē visu, kas viņam pieder. Lai gan Ījabs sēro, viņš negrēko. (*Īj. 1:22*).

Atbildot uz sātana apsūdzību, Dievs lieto to pašu vārdu *khinam*, ko sātans lietoja, kad apsūdzēja Viņu par to, ka Viņš ir uzcēlis aizsargžogu ap Ījabu. Kungs saka: “Tu Mani pret viņu esi musinājis un skubinājis viņu nepamatoti [*khinam*] padarīt nelaimīgu.” (*Īj. 2:3*).

Ījabs apstiprina šo domu, kad vēlāk lieto to pašu vārdu saucienā Dievam par savām brūcēm, kas ir vairojušās *khinam*, “par neko” (*Īj. 9:17, JT*).

Tādējādi vārds *khinam*, kas cēlies no vārda *khen*, “žēlastība”, ir nozīmīgs atslēgvārds, kas iezīmē Ījaba likteni. No vienas puses, Ījaba ciešanas ir “bez iemesla” (*khinam*). No otras puses, Ījabs tiek apsūdzēts kalpošanā Dievam savtīgu motīvu dēļ un ilgodamies pēc labklājības. Šis sātana apvainojums atbalsojas arī Ījaba draugu aizdomās (*Īj. 34:9, Īj. 35:3*). Faktiski pats Ījabs šķietami piekrīt šai idejai, kad uzskaita savus labos darbus (*Īj. 29:12–17, Īj. 31:1*) un paziņo, ka gaida par tiem atlīdzību (*Īj. 29:18*). Tomēr Ījaba attiecībās ar Dievu trūka žēlastības pieredzes. Ījabam bija jāiziet cauri ciešanu pieredzei “bez iemesla”, “par neko”, tas ir, bez cerības uz kādu labumu, lai saprastu Dieva nepelnīto žēlastības dāvanu.

Ciešanu problēma. Ījaba grāmata uzsver, ka tieši sātans ir tas, kas cilvēcei izraisa ciešanas (*Īj. 1:12*). Dievs pats apstiprina sātana atbildību par Ījaba ciešanām (*Īj. 2:6*). Elēna G. Vaita ir ļoti skaidra attiecībā par to, kurš ir vainīgs Ījaba ciešanās: “Ījaba dzīves stāsts rādīja, ka ciešanas rada sātans.” (*Laikmetu Ilgas*, 471. lpp.) Arī Jēzus ciešanas attiecas uz ienaidnieku (*Mt. 13:28*). Vai Ījaba kļūdās, kad norāda, ka Dievs ir atbildīgs par viņa sūpēm?

Visā grāmatā Ījabs norāda uz Dievu kā uz To, kurš ir atbildīgs par viņa apspiestību (*Īj. 10:3*) un kurš viņu satricina līdz pamatiem (*Īj. 16:12*). Ījabs pat apgalvo: “Ja Viņš to nedara, kas tad ir tas, kas to dara?” (*Īj. 9:24*). Tomēr grāmatas beigās Dievs atbild uz Ījaba apgalvojumiem, uzskaitot savus radīšanas darbus (*Īj. 38, 39*). Dieva atbilde uz Ījaba apgalvojumu, ka Viņš ir iznīcinātājs, ir, ka Viņš ir Radītājs. Tātad, kad Ījabs Dievu uzskata par ciešanu cēloni, viņš patiesībā pauž monoteistisko apgalvojumu, ka ir tikai viens Dievs, viena vara, kas ir galvenais atbildīgais par to, kas notiek ar cilvēci. Kungs caur Mozu izsaka šo domu ar šādiem vārdiem: “Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es! Es nonāvēju, un Es daru dzīvu, Es ievainoju, bet Es dziedinu” (*5. Moz. 32:39*). Šis paradokss atklāj Ījaba ticības būtību un kvalitāti.

Kā Ījabs slaveni saka par Kungu: “Kaut arī Viņš mani nonāvētu, es tomēr uzticēšos Viņam” (*Īj. 13:15, NKJV*). Ticīgs ebrejs ir pārliecināts, ka gan labais, gan ļaunais nāk no Dieva rokas (*Sal. pam. 16:4*), jo viņš zina Dieva labestības un žēlastības realitāti un uzticas, neskatoties uz dzīves ļaunajiem apstākļiem un situācijām (*1. Moz. 50:20, Rom. 8:28*).

Vīzija par augšāmcelšanos. Ījaba draugam Bildadam, kurš viņu gandrīz vai apsūdz ļaundarbībā (*Īj. 18*), ka nepazīst Dievu un tāpēc ir pelnījis nonākt kapā (*Īj. 18:21*), Ījabs atbild: “Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs” (*Īj. 19:25*). “Es tomēr skatīšu Dievu.” (*Īj. 19:26*). Šajos divos pantos Ījabs apstiprina savu ticību augšāmcelšanai, kas notiks laiku beigās, kad “mans Pestītājs” [kurš pašlaik dzīvo] “pēcgālā celsies pār pīšļiem,” (*Īj. 19:25*). Tādējādi no savas mokās cietušās miesas Ījabs izdara šādu paradoksālu secinājumu par cerību: “Kad man nebūs vairs ādas šīs — tomēr miesā es skatīšu Dievu!” (*Īj. 19:26, JT*).

Šajā pantā Ījabs neatsaucas uz eksistenciālu pieredzi, kas notiek viņa pašreizējā dzīvē. Viņš arī neatsaucas uz savu personīgo nemirstību pēc nāves. Notikums, par kuru viņš runā, pieder pie kosmiska notikuma, kas attiecas uz “zemi”, eshatoloģiska notikuma, kas atrodas tālu nākotnē — *’akharon*, “pēdējais” vai pēdējā diena. Šis notikums nav nekas cits kā mirušo augšāmcelšanās, kad viņš savā “miesā” (*Īj. 19:26*) redzēs Dievu (savu Pestītāju) ar savām acīm (*Īj. 19:27*).

Atkārtojot Bildada pēdējos vārdus (*Īj. 18:21*), Ījabs ironiski noslēdz savu runu ar šādu brīdinājumu: “Lai jūs atzītu, ka vēl pastāv tiesa!” (*Īj. 19:29*). Ījaba cerība uz savu augšāmcelšanos tādējādi ir saistīta ar tiesas dienu, tāpat kā Daniela grāmatā (*Dan. 12:1–3*). Jēzus atgādina Martai par šo cerību Lācara augšāmcelšanas dienā (*Jņ. 11:23*). Un

Pāvils sludina par svētlaimīgo cerību tiem, kuri to noliedza (1. Kor. 15:12–19). Šī cerība ir Bībeles pēdējā vēsts: vienīgais risinājums pasaules problēmai ir Dieva radītā “jaunā debess un jaunā zeme”, kurā “nāves vairs nebūs, nedz bēdu” (Atkl. 21:1, 4).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Atkarībā no vēlmēm, šos jautājumus var apspriest visa klase kopā vai mazās grupās. Ja izvēlaties sadalīt klasi mazās grupās, atvēliet pietiekami daudz laika jautājumu apspriešanai, atstājot pietiekami daudz laika beigās, lai klases dalībnieki varētu prezentēt savas idejas.

Turklāt mudiniet klases dalībniekus nākamajā nedēļā veikt vienu vai vairākus uzdevumus, kas uzskaitīti turpmākajā aktivitāšu sadaļā. Tad aiciniet klases dalībniekus nākamajā sabbatā dalīties savā pieredzē ar klasi. Kā šī aktivitāte stiprināja viņu ticību? Kā tā viņus tuvināja Jēzum?

Diskusijas jautājumi:

1. Kā jūs mierinātu cilvēkus, kuri cieš bez redzama iemesla, tāpat kā Ījabs?
2. Ko jūs atbildētu uz tiem, kuri apšaubā slimu vai saslimušu cilvēku dievbijību un reliģisko dedzību?
3. Lūdziet klases dalībniekiem atbildēt uz sekojošiem jautājumiem:
 - a. Vai jūsu ticība paliktu nešaubīga, ja Dievs neatbildētu uz jūsu lūgšanu par kādu jums mīļu cilvēku?
 - b. Vai esat gatavi pateikties Dievam par savām ciešanām (slimību, neveiksmi eksāmenā utt.), kaut arī esat darījuši visu, kas jūsu spēkos? Pārrunājiet.
 - c. Vai jūs vainojat nabadzīgos cilvēkus par viņu stāvokli? Paskaidrojiet.
 - d. Kādi ir jūsu argumenti pret tiem, kuri apgalvo, ka jūs esat pelnījuši savas neveiksmes?
 - e. Ko jūs domājat par ideju, ka Dievs atbildēs uz visām jūsu lūgšanām atbilstoši jūsu cerībām un ka Dieva ļaužu dzīvi vienmēr vainagos panākumi?
 - f. Kāpēc Dieva kosmiskā atbilde — jauna radība — ir vienīgais risinājums mūsu personīgajām problēmām un sājpu pilnās pasaules problēmām?

Aktivitātes:

1. Uzrakstiet svētrunu vai apbedīšanas runu, ko teikt pie mirušā tuvinieka vai drauga kapa. Nosūtiet to sērojošo tuvinieku ģimenei, lai viņus iepriecinātu.
2. Dalieties ar stāstiem no savas dzīves, kuros jūs esat piedzīvojis Dieva žēlastību sājīgā laikā. Mācieties pateikties Dievam par slijtajām un labajām lietām dzīvē.
3. Apmeklējiet slimnīcā slimu draugu vai cilvēku, kurš ir neizārstējami slims. Kādus mierinošus vārdus jūs viņam vai viņai teiksiet?

Dalies ar Viņu

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Jesajas 50:4*

Studiju fokuss: *Mt. 28:16–20; 1. Pēt. 3:8–15, 21, 22*

Pagājušo nedēļu mēs noslēdzām ar Ījaba redzējumu par Pestītāju, kurš “pēcgalā celsies pār pīšļiem” (*Īj. 19:25*). Šonedēļ uzzināsim, kā dalīties ar šo neparasto redzējumu ar citiem cilvēkiem uz zemes. Šim nolūkam pievērsīsimies divām svarīgām Bībeles rakstvietām.

Pirmā rakstvieta ir Mateja 28:16–20, kurā Jēzus uztic saviem mācekļiem — un mums — Lielo uzdevumu. Šī rakstvieta, kas piemin Jēzus pēdējos vārdus, iezīmē visa evaņģēlija kulmināciju. Tas ir svarīgs teksts, kas mūs konfrontē ar mūsu atbildību dalīties Jēzus Kristus cerībā ar visām tautām. Šī misija, kas balstīta uz Jēzus dievišķo autoritāti, ir universāla savā mērogā un nodrošina Dieva klātbūtni mūsu pusē līdz laika beigām. (*Mt. 28:20*).

Otrā rakstvieta ir 1. Pēt. 3:8–18, 21, 22. Šeit apustulis mudina mūs strādāt pie sava personīgā rakstura veidošanas. Viņš arī pamudina mūs strādāt savās kopienās un mācīties mīlēt citam citu, tā garīgi sagatavojoties dalīties evaņģēlija labajā vēstī ar pasauli. Šis darbs ir vērsts uz vienotības veicināšanu draudzē, kā arī uz tās locekļu izturības stiprināšanu vajāšanu laikā. Šis darbs arī liek mums saskarties ar mūsu atbildību pret Jēzu Kristu, kurš miris par mums un glābj mūs caur savu augšāmcelšanos un starpniecisko kalpošanu debesu svētnīcā (*Ebr. 7:25*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Lielais uzdevums (*Mt. 28:16–18*). Jēzus augšāmcelšanās (*Mt. 28:1–7*) veido tiešo Lielās Pavēles fonu. Šajā kontekstā tiek aprakstīti trīs notikumi. Pirmais notikums ir sieviešu veltītā pielūgsmē Jēzum (*Mt. 28:9*) un pēc tam 11 mācekļu pielūgsmē (*Mt. 28:16, 17*). Otrais notikums ir romiešu kareivju, kuri sargāja Kristus kapu, došanās pie augstajiem priesteriem (*Mt. 28:11–15*). Trešais notikums ir Jēzus klātbūtne abu iepriekšējo notikumu laikā. Šie trīs notikumi sagatavo un pamato Lielo uzdevumu. Jēzus pielūgsmē paredz Viņa atsaukšanos uz Viņa dievišķo autoritāti “debesīs un virs zemes” (*Mt. 28:18*). Kapu sargu maldinošais ziņojums augstajiem priesteriem sagatavo pāreju no ekskluzīva derības, kuras vienīgais saņēmējs ir Israēls, uz universālu derību ar “visām tautām” (*Mt. 28:19*) uz zemes. Jēzus faktiskā klātbūtne kopā ar sievietēm un mācekļiem sagatavo Viņa baznīcu Viņa apsolījuma papildīšanai būt ar viņiem “līdz pasaules galam” (*Mt. 28:20*).

Jēzus autoritāte. Tiklīdz vienpadsmit mācekļi redz augšāmcēlušos Kristu, viņi pielūdz Viņu. Viņi saprot, ka Viņš ir uzvarējis nāvi (*skat. Atkl. 1:18*) un ka Viņš ir Dievs. Faktiski frāze “uzrunāja tos, sacīdams” (*Mt. 28:18*), kas ievada Jēzus vārdus, ir atkārtojums no galvenās frāzes, kas regulāri ievada Dieva vārdu Iziešanas grāmatā (*2. Moz. 6:10; salīdzināt ar 2. Moz. 6:29, 2. Moz. 7:8 utt., NKJV*). Jēzus vārdi apstiprina mācekļu izpratni par Viņa identitāti un Viņa dievišķo autoritāti “debesīs un virs zemes” (*Mt. 28:18*). Viņa autoritātes sfēra vai darbības joma aptver visu radību, piešķirot Viņam vispārēju Radītāja suverenitāti (*1. Moz. 1:1*). Vārds “viss” tiek atkārtots trīs reizes (*Mt. 28:18, 19, 20*), tāpat kā radīšanas stāsta nobeigumā (*1. Moz. 2:1–3*). Vārds “viss”, kas attiecas uz Viņa autoritāti, divreiz parādās Viņa uzdevumā (*Mt. 28:19, 20*). Tieši tāpēc, ka Jēzum ir

“visa” dievišķā autoritāte, Viņam ir tiesības uzdot saviem mācekļiem aizsniegt “visas” tautas un mācīt tām “visu”, ko Viņš ir pavēlējis.

Universālā derība. Ņemot vērā šo diskusiju, ir svarīgi atcerēties, ka mēs vedam mācekļus pie Jēzus, nevis pie sevis. Tas nozīmē, ka mēs kā mācītāji, skolotāji, evaņģēlisti vai pat kā konkrēta baznīca nedrīkstam pulcēt savus personīgos sekotājus vai kliķi. Tā vietā mums ir jākristī mācekļi Kristum, kurš ir pār visām tautām un nākotnē nāks pēc savējiem.

Kristība iezīmē pāreju uz jaunu dzīvi. Kristības rituāls atgādina pašu dievišķās radīšanas aktu no sākotnējo ūdeņu haosa, tādējādi norādot uz Kunga radīšanas darbu 1. Mozus grāmatas sākuma nodaļās. Tajā pašā laikā kristība ir rituāls, kas norāda uz jaunas debess un jaunas zemes radīšanu nākotnē pēc Cilvēka Dēla atnākšanas. Kristība ir ne tikai Dieva klātbūtnes zīme un garīgās atdzimšanas simbols, bet arī eshatoloģiska zīme, ka Jēzus klātbūtne ir garantēta “ik dienas līdz pasaules galam” (*Mt 28:20*). Pirms nākšanas kā Cilvēka Dēls debesu padebešos, Jēzus ir Imanuēls, “Dievs ar mums”. Tādējādi Lielais uzdevums beidzas ar cerību uz Jēzus klātbūtni šeit un tagad (*salīdziniet ar Mt. 1:23*).

Sagatavošanās labo ziņu sludināšanai (1. Pēt. 3:8–15, 21, 22). Pēteris ievada 1. Pēt. 3:8–15, 21, 22 ar vārdu “beidzot” (*telos*), tādējādi norādot uz iepriekšējās daļas, kas veltīta draudzes liecībai pasaulei (1. Pēt. 2:11–3:7), noslēgumu. Tādēļ 1. Pēt. 3:8–15, 21, 22 rakstvieta ir īpaši saistoša draudzes misijai.

Tomēr, kamēr Lielā uzdevuma teksts runā par to, kāpēc mums ir jāaizsniedz citas tautas, Pētera vēstule koncentrējas uz to, kā sagatavoties šai misijai. Vispirms viņš pievēršas attiecību problēmai ticīgo kopienā (1. Pēt. 3:8, 9). Pēc tam viņš pievēršas attiecību izaicinājumam ar neticīgajiem, kuriem nav ar mums vienādi garīgie mērķi un dzīves vērtības (1. Pēt. 3:13–17). Lai iedrošinātu savus brāļus un māsas izturēt ciešanas, darot labu, Pēteris atsaucas uz Jēzus piemēru (1. Pēt. 3:18).

Aicinājums uz vienotību un mīlestību. Pēteris sāk ar vissvarīgāko un, iespējams, visgrūtāko aspektu mūsu sagatavošanās procesā evaņģēlija sludināšanai. Viņš aicina “visus” (1. Pēt. 3:8) — tas ir, visus draudzes locekļus — strādāt pie tā, kā mēs izturamies viens pret otru. Šajā nolūkā Pēteris uzsver vienotības un mīlestības nepieciešamību. Pēteris domā par strīdiem, kas draudzi sadala grupās. Pēterim šīs problēmas risinājums ir brāļu mīlestība, ko viņš nedefinē kā vienkāršas sentimentālas emocijas. Viņš izmanto piecus apzīmējumus, lai aprakstītu, ko nozīmē būt vienotiem mīlestības garā:

Pirmkārt, mums jābūt “vienprātīgiem” (1. Pēt. 3:8), kas nozīmē nepieciešamību būt saskaņā vienam ar otru.

Otrkārt, ticīgajiem jābūt arī līdzietīgiem vienam pret otru. Tas nozīmē, ka mums jābūt jūtīgiem pret citu vajadzībām un rūpēm.

Treškārt, frāze “esiet ... brālīgi” (1. Pēt. 3:8) nozīmē laipnību, kas pastāv starp brāļiem un māsām vienā ģimenē. Pamatojoties uz mūsu kopīgo saikni ar Kristu, mēs esam daļa no Dieva ģimenes. Tāpēc mums ir jāiemīl vienam otru.

Ceturtkārt, draudzes locekļiem jābūt “žēlsirdīgiem”, tas ir, viņiem jābūt žēlsirdīgiem un gataviem piedot viens otram, tāpat kā Kristus ir piedēvis viņiem.

Visbeidzot, bet ne mazāk svarīgi, viņiem jābūt “pazemīgiem”, kas ir piektais un pēdējais kritērijs Pētera sarakstā. Pazemība izpaužas cieņā. Cieņa nozīmē gatavību censties cildināt savu brāli vairāk nekā sevi pašu.

Nākamajās rindās ir izklāstīta šo īpašību praktiskā pielietošana. Konkrēti runājot, šis mīlestības ideāls nozīmē, ka mums nevajadzētu atlīdzināt ļaunu ar ļaunu brālim vai māsai, kas mums nodarījuši pāri (1. Pēt. 3:9). Gluži pretēji, mums vajadzētu viņus svētīt, kā Jēzus mūs mudināja darīt (*Lk. 6:29*). Lai pamatotu savu argumentu, Pēteris citē

34. psalmu, kurā uzmanība pievērsta iespējamajam ļaunumam, ko var nodarīt mēle, kad mēs tenkojam vai apvainojam (*Ps. 34:13*). Pēteris pretstata šim iespējamam ļaunumam svētību, kas pavada tos, kuri meklē mieru (*1. Pēt. 3:11, 12*). *Shalom* jeb miers, kas vieno draudzes locekļus, nesīs Dieva svētību, lai pasaule varētu zināt, ka Viņš ir sūtījis Jēzu un mīlējis mūs tāpat, kā Viņš mīlējis savu Dēlu (*Jņ. 17:22, 23*).

Ciešanas no vajāšanām. Turpinot to pašu domas gājienu, Pēteris aplūko gadījumu, kur ticīgais piedzīvo vajāšanas un cieš savas ticības dēļ no ļauna neticīgā rokām. (*1. Pēt. 3:13, 14*). Pat tad, ja tu esi nevainīgs un ciet bez vainas, tev nevajadzētu atlīdzināt ļaunu ar ļaunu divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tāpēc, ka taisno ciešanas ir svētība. Dievs ir jūsu pusē. Otrkārt, tāpēc, ka ciešanas sniedz jums lielisku iespēju liecināt un aizstāvēt savu ticību (*1. Pēt. 3:15*). Pēteris secina, ka labāk ir ciest par laba darīšanu, nekā ciest par ļauna darīšanu (*1. Pēt. 3:17*). Šo ieteikumu pamatā esošais ētiskais princips ir, ka labāk ir ciest kā upurim, nekā radīt ciešanas kā apspiedējam. Lai pamatotu savu argumentu par ciešanu pozitīvo nozīmi, Pēteris atsaucas uz Kristu, Taisno, kurš cieta par netaisniem un ar savām ciešanām atnesa pestīšanu netaisniem (*1. Pēt. 3:18*). Rezultātā Kristus ir paaugstināts un tagad sēž pie Dieva labās rokas.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Sadaliet klasi mazās grupās un uzdodiet tām vienu no zemāk sniegtajām aktivitātēm. Dodiet grupām laiku, lai apspriestu aktivitātes un jautājumus, un pēc tam prezentētu savas atziņas klasei. Mudiniet klases dalībniekus iekļaut šo aktivitāšu principus savā garīgajā ceļā visas nedēļas garumā. (Lūdzu, ņemiet vērā, ka dažas no šīm aktivitātēm ir vairāk piemērotas personīgai pārdomāšanai, nevis grupas dalībnieku kopīgai veikšanai, un tās ir atzīmētas kā tādas.)

1. aktivitāte: Pārdomas par dievkalpojumu (*lasiet Rdz. 3:29*).

1. (*Personīgām pārdomām ārpus klases.*) Kad lūdzaties, nometieties ceļos vai zemē; apzinieties, ka esat puteklis (*Ps. 103:14*). No šī putekļa Dievs jūs atdzīvinās, ja nomirsiet, pirms Viņš atnāks. Ar šo pazemīgo un brīnišķīgo domu prātā lūdziet Dievu mainīt jūsu raksturu un pārvērst to par dzīvu atspulgu Viņa raksturam.
2. (*Mazām grupām vai klasei.*) Uzdodiet sev šādu jautājumu: Kāpēc pielūgsmei būtu jāmotivē mani aizsniegt citus cilvēkus? Domājiet par iespējamajām atbildēm, tostarp, piemēram: tāpēc, ka Dievs, kuram es kalpoju, ir arī Dievs, kas radīja viņus pēc sava tēla un ilgojas viņus glābt.

2. aktivitāte: “Ejiet!” (*Mt. 28:19*).

1. Ko jums nozīmē pavēle “Ejiet!”?
2. Salīdziniet Jēzus pavēli “Ejiet” ar Dieva pavēli Ābrahāmam “izej”. Izveidojiet sarakstu ar līdzībām un atšķirībām. Piemēram, Ābrahāms dodas uz vietu, ko viņš nepazīst, bet jūs dodaties pie cilvēkiem, kurus nepazīstat, utt.
3. Kā jūsu salīdzinājumu saraksts padziļina Lielā uzdevuma izpratni un novērtējumu?

3. aktivitāte: “Māciet turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” (*Mt. 28:20*).

1. Uzskaitiet “lietas”, ko Jēzus jums ir pavēlējis darīt. Piemēram, mīlēt, izrādīt žēlastību, atcerēties Viņa patiesības. Kādas citas “lietas” jūs varat pievienot šim sarakstam?
2. Padomājiet, kā šīs pavēles īstenot dzīvē šonedēļ.

4. aktivitāte: “Es esmu pie jums” (Mt. 28:20). (Lūdzu, ņemiet vērā, ka šo aktivitāti var veikt grupā vai arī kāds var tikt izvēlēts dziedāt dziesmu solo.)

1. Dziediet dziesmu “No, Never Alone” (latv. “*Nē, nekad viens pats*”) (dziesmas vārdus un MIDI ierakstu skatiet www.hymnary.org).
2. Kādas sajūtas jums rada šī dziesma?
3. Kādu mierinājumu un cerību tā jums dod?

5. aktivitāte: Lasiet Ps. 141:3 un Ps. 19:14. (Lūdzu, ņemiet vērā, ka šo aktivitāti var uzdot kā personīgu pārdomu uzdevumu ārpus nodarbības.)

1. Dienas beigās uzdot sev šādus jautājumus: Kā Dievs man šodien palīdzēja savaldīt savu mēli? Vai bija kādi konkrēti vārdi, kuri man tagad jānožēlo?
2. Nolemiet lūgt Dievam, lai Viņš palīdz jums labāk lietot vārdus un visus saziņas veidus ar citiem. Lūdziet: “Kungs, sargā manu mēli. Iedvesmo manas domas. Ar Tava Gara palīdzību, lai vārdi, kas nāk no manas sirds un prāta, pagodina un slavē Tevi. Āmen.”

6. aktivitāte: Izlasiet 1. Pēt. 3:15 un atbildiet uz zemāk esošajiem jautājumiem.

1. Kāpēc tu ticī Dievam?
2. Kāpēc tu esi Septītās dienas adventists?
3. Kāpēc tu netici dvēseles nemirstībai?
4. Sagatavo argumentus, lai aizstāvētu savu ticību jomās, kurās tavas zināšanas ir vājas. (Šo pēdējo uzdevumu var arī uzdot kā projektu, kas jāizpilda ārpus nodarbībām.)

Uz mūžību

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Jāņa 3:2

Studiju fokuss: Ps. 80, Atkl. 21:4, Sal. māc. 3:11

Šonedēļ mēs noslēdzam ceturksni garas pārdomas par mūsu attiecībām ar Dievu. Mūsu studiju kulminācija ir sekojošs jautājums: ko mēs sasniedzām, studējot, pārdomājot, apspriežot un apņēmīgi cenšoties izveidot pareizas attiecības ar Radītāju, mūsu Glābēju? Turklāt, kādas zināšanas šajā ceturksnī mēs ieguvām salīdzinājumā ar tiem cilvēkiem, kuri Viņu nekad nav pazinūši?

Farizejiem, kuri jautāja par Dieva valstības atnākšanu, Jēzus atbildēja tagadnes formā: “Dieva valstība ir jūsu vidū” (Lk. 17:21). Bet saviem mācekļiem, kurus interesēja tas pats jautājums, Jēzus izmantoja nākotnes laiku: “Jūs ilgosities redzēt” (Lk. 17:22, salīdziniet ar Lk. 17:37). Tas nozīmē, ka tikai tie, kuriem ir ciešas attiecības ar Kristu, ilgojas redzēt Viņa vaigu.

Tomēr mums jāatzīst liels, kaut arī nepatīkams paradokss, kas ir mūsu ilgu pēc Dieva pamatā: jo vairāk attīstās mūsu attiecības ar Dievu, jo vairāk pastiprinās mūsu ilgas pēc Viņa. Dažkārt mēs varam izjust šo neapmierinātību, ka mūsu vēlēšanās redzēt Viņu aci pret aci tiek atlikta. Šajā pēdējā nodarbībā mēs pieskarsimies gan mūsu ilgām pēc personīgākas Dieva pazišanas, gan mūsu ilgām pēc dziļākas intimitātes ar Viņu. Konkrēti, mēs centīsimies saprast, tāpat kā Jēkabs, ko nozīmē redzēt Dieva vaigu. Mēs arī lūgsim kopā ar levītu Asafu, izmantojot 80. psalmu, apliecinot ilgas redzēt Dievu vaigu vaigā.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Redzēt Dieva vaigu: Jēkaba pieredze (1. Moz. 32:22–33:10). Kad Jēkabs cīnījās ar Dievu un redzēja Viņa seju, viņš nezināja Viņa vārdu (1. Moz. 32:29). Bet Jēkabs vismaz varēja nosaukt vietu, kur Dievs viņam parādījās: “Peniel”, kas nozīmē “Dieva vaigs” (1. Moz. 32:30). Protams, nosaukums “Peniel” (JT: “Penuēla”, RT: “Pniēla”) nenozīmē, ka Jēkabs identificēja šo vietu kā burtisku “Dieva vaigu”. Drīzāk Jēkabam nosaukums “Peniel” attiecinājās uz viņa personīgo pieredzi ar Dievu.

Turklāt ebreju izteikuma *panim 'el panim*, “vaigu vaigā”, lietošana nenozīmē, ka Jēkabs patiešām redzēja Dieva fizisko seju. Šis izteiciens ir līdzvērtīgs “Kunga vaiga” redzēšanai (4. Moz. 12:8) un drīzāk apraksta pieredzi, kad notiek tieša sastapšanās ar Dievu (5. Moz. 5:4). Jēkabs saista savu glābšanu ar šo sastapšanos: “Esmu izglābis savu dzīvību.” (1. Moz. 32:31). Ebreju darbības vārds *natsal*, “izglābt”, attiecas uz dievišķo atbrīvošanu no ienaidniekiem un nepatīkšanām (1. Sam. 12:21, Sal. pam. 19:19), bet var arī ietvert garīgo pestīšanu no grēka un vainas (Ps. 39:9, Ps. 119:170).

Pēc satikšanās ar Dievu (1. Moz. 32:22–32) Jēkabs dodas uz tikšanos ar savu brāli (1. Moz. 33:1–16). Tādējādi Jēkaba iepriekšējā tikšanās ar Dievu sagatavo viņu tikšanās reizei ar Ēsavu.

Jēkaba tikšanās ar Ēsavu 1. Moz. 33:5–15 saista Dieva vaigu Pniēlā (1. Moz. 32:30) ar Ēsava vaigu (1. Moz. 33:10). 1. Moz. 33:5–15 arī saista Dieva žēlastību pret Jēkabu (1. Moz. 33:5, 11) ar Ēsava žēlastību pret Jēkabu (1. Moz. 33:8, 10, 15). Frāze “Un Jēkabs pacēla savas acis un redzēja” (1. Moz. 33:1, salīdziniet ar 1. Moz. 33:5), kas ievada Jēkaba Ēsava ieraudzīšanu, ir tipisks izteiciens, lai iepazīstinātu lasītāju ar Dieva parādīšanos, un tādējādi paredz Ēsava saistību ar Dievu. Tāpēc Ēsava tuvošanās ir piepildīta ar cerīgām perspektīvām. Kad Jēkabs beidzot satiek Ēsavu, viņš skaidri saista savas

attiecības ar brāli ar savām attiecībām ar Dievu: “Tavu vaigu redzot, man bija, it kā es redzētu Dieva vaigu” (1. Moz. 33:10). Tieši šis arguments liek Ēsavam pieņemt Jēkaba dāvanu (1. Moz. 33:11), kas ir zīme, ka viņš ir gatavs piedot savam brālim. Jēkabs ir redzējis “Dieva vaigu” (*Peniel*) Ēsava sejā. Jēkaba pieredze ar Ēsavu ir otrais *Peniel*, pirmais *Peniel* sagatavoja viņu otram. Šo Dieva pieminēšanu pastiprina darbības vārda *ratsah* (angl. “apmierināts”, latv. “tu mani pieņēmi”, skat. 1. Moz. 33:10, JT) lietojums — tas ir tehnisks darbības vārds, kas pieder pie upurēšanas valodas un attiecas uz upuri vai pielūgsmi, kas Dievam ir “apmierinoša” vai “pieņemama” (3. Moz. 22:27, Am. 5:22).

Jēkaba tikšanās ar Dievu palīdzēja viņam tikšanās laikā ar brāli. Tāpat arī viņa izlīgums ar brāli ietekmēs viņa attiecības ar Dievu. Patiešām, nodaļa beidzas ar paziņojumu, ka Jēkabs uzcēla altāri, ko viņš nosauca par “El Elohe Israel” (1. Moz. 33:20), kas nozīmē “Dievs, Israēla Dievs” vai “Israēla Dievs”. Šeit Jēkabs pirmo reizi atzīst El par savu personīgo Dievu. Iepriekš Jēkabs uz Dievu atsaucās tikai kā uz savu tēvu Dievu, bet nekad kā uz savu personīgo Dievu. Jēkabs ir sapratis, ka viņa mīlestība pret Dievu un mīlestība pret brāli ir savstarpēji atkarīgas. Jēzus no Rakstiem izdara šo unikālo teoloģisko secinājumu: “Bet Jēzus tam sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” (Mt. 22:37–40).

Jēzum abas mīlestības — mīlestība pret Dievu un mīlestība pret citiem — ir saistītas: ja mēs nemīlam savu tuvāko, mēs nespējam mīlēt Dievu. Lai redzētu Dieva vaigu, mums jāiemācās redzēt Dieva vaigu mūsu brāļos un māsās. Un, no otras puses, lai cilvēkos saskatītu Dieva vaigu, mums ir jāpiedzīvo personiskas, intīmas attiecības ar Dievu.

Redzēt Dieva vaigu: Asafa lūgšana (*Psalms 80*). Lasot šo sēru dziesmu, pielāgojiet tās pārdomas un vēstījumu savai pieredzei ar Dievu.

Lūgšana klusējošam Dievam. Asafs, 80. psalma autors (*skatīt arī Ps. 50 un Ps. 73–83*), ir viens no levītiem, kurus Dāvids iecēla par dievkalpojuma vadītājiem svētnīcā.

Asafa lūgšana, kas notiek Dieva namā, rezonē ar dziļām ilgām pēc Dieva un pat neapmierinātību vai rūgtumu par Viņa klusēšanu. Dievs, kuram Asafs velta savu lūgšanu, atrodas Vissvētākajā vietā, “starp ķerubiem” (*Ps. 80:1*), un tomēr Viņš šķiet nerunīgs un klāt neesošs.

Pielietošana: Tāpat kā Asafs, arī Dieva tauta beigu laikos lūdzas Kristum, kurš stāv Vissvētākajā vietā, sagatavojot savu tautu Dieva valstībai. Tāpat kā Asafs, arī Dieva tauta gaida savu Glābēju, kurš šķietami kavējas ar nāksanu un nešķiet, ka atbildētu uz viņu lūgšanām. Dieva klusuma laikā viņi piedzīvo “bēdu laiku” (*Dan. 12:1*). Tomēr viņi turpina gaidīt (*Dan. 12:12*) un lūgt par Viņa atnākšanu, tāpat kā to darīja pirmie kristieši, kā liecina viņu sveiciens: *Mara' na' thah* [“Mūsu Kungs, nāc!” Vai arī: “Kungs nāk” vai “nāks”] (*1. Kor. 16:22*).

Ilgas. Asafa lūgšana sākas ar ilgām pēc Dieva klātbūtnes. Dzejnieks lūdz Dievu nākt un glābt savu tautu (*Ps. 80:1, 2, 7*), kas visu laiku raud (*Ps. 80:5*). Asafa ilgas ir dzirdamas arī viņa jautājumā *‘ad matay* [“Cik ilgi?”] (*Ps. 80:4*), kas ir tāds pats sauciens, kāds izskan no apspiestu cilvēku mutēm daudzos psalmos (*Ps. 13:2, Ps. 62:3, Ps. 74:10, Ps. 94:3 utt.*). Arī eņģelis Daniēla redzējumā uzdod šo pašu jautājumu, lai izteiktu ilgas pēc Dieva eshatoloģiskā sprieduma (*Dan. 8:13*).

Atjaunot un atgriezties. 80. psalma piedziedājums trīs reizes iezīmē tā ritmu: sākumā (*Ps. 80:3*), vidū (*Ps. 80:7*) un beigās (*Ps. 80:19*). Piedziedājums ir šāds: “Atjauno mūs . . . ; liec savam vaigam starot, ka mēs tiktu glābti!” (*Ps. 80:19, JT*). Aicinājums atjaunot (*shub*) Dieva tautu atspoguļo aicinājumu Dievam atgriezties (*shub*).

Pielietošana: Tāpat kā Asafs, Dieva tauta ilgojas pēc Dieva un gaida Dieva atbildi par tiesu un pestīšanu. Tāpat kā Asafs, viņi aicina uz grēku nožēlu (atgriešanos pie Dieva), kas ir neatraujami saistīta ar Dieva atgriešanos.

Priesteriskā svētība. 80. psalma piedziedājums atbalso priesteru svētību: “Tas Kungs lai apgaismo savu vaigu pār tevi” (sk. 4. Moz. 6:24–26). Piedziedājuma paralēle priesteriskajai svētībai palīdz mums saskatīt, ka Dieva pestīšana ir apsolīta žēlastības (4. Moz. 6:25) un miera (4. Moz. 6:26) izteiksmē.

Pielietošana: Tāpat kā Asafs, mums jālūdz Dievam, lai Viņš mūs “atjauno” un liek savam vaigam “spīdēt” pār mums, lai mēs tiktu glābti (Ps. 80:20).

Pielietošana: Tāpat kā Asafs, Dieva tauta ir aicināta būt par svētību citiem, nesot pestīšanu pasaulei caur savu liecību.

Secinājums: Pastāv svarīga saikne starp Jēkaba pieredzi ar Dieva vaigu un Asafa lūgšanu, kurā viņš ilgojas redzēt Dieva vaigu. Mūsu vertikālās attiecības ar Dievu ir atkarīgas no mūsu horizontālo attiecību kvalitātes ar mūsu brāļiem un māsām Kristū. Reliģija, kas liek mums ilgoties pēc debesīm, negūs panākumus, ja neizpildīsim savus ētiskos pienākumus un atstāsim novārtā attiecības ar saviem tuvākajiem. Tajā pašā laikā mums vienmēr jāpatur prātā, ka bez Dieva žēlastības mēs nespēsim mīlēt savu kaimiņu, kas ir radīts pēc Dieva tēla.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Skolotāja padoms: Apspriediet ar savu klasi sekojošas aktivitātes. Mudiniet klases dalībniekus nākamajā nedēļā savā garīgajā ceļā īstenot vienu vai vairākas no šīm aktivitātēm. Lūdziet klases dalībniekus sagatavoties, lai nākamajā sabbatā dalītos ar klasi par to, kā viņu piedzīvotais tuvināja viņus Jēzum.

1. aktivitāte: Saskatiet Dieva vaigu savā brālī vai māsā (*lasiet Mt. 25:35–45*).

Mācieties saskatīt labāko cilvēkā, ar kuru jums ir grūti sadzīvot vai kuru jūs nevarat iemīlēt. Lūdziet Dievu, lai Viņš jums palīdz šajos centienos. Tiklīdz jūs pamanāt kaut ko negatīvu šīs personas vārdos vai uzvedībā, pretstatiet tam atmiņu par kaut ko pozitīvu par šo personu. Tā strādājiet, lai savu ienaidnieku pārvērstu par draugu. Šeit ir dažas citas lietas, ko varat darīt šīs personas sabiedrībā vai viņa vai viņas labā:

- Smaidiet.
- Sarunājieties.
- Sadraudzējieties.
- Dalieties ar kaut ko pozitīvu.
- Lūdziet par šo cilvēku vai kopā ar viņu.
- Atnesiet šim cilvēkam dāvanu.
- Atturieties no sliktas runāšanas par viņu. Tā vietā slavējiet šo cilvēku, nepārspilējot.
- Uzaiciniet viņu uz pusdienām. Atrodiet kādus kopīgus uzskatus vai gaumi un apspriediet to vai dalieties tajā.
- Ja viņš vai viņa jums ir nodarījis pāri, piedodiet.

2. aktivitāte: Lūdziet Dievu ar Asafa vārdiem.

- A. Rīta lūgšanā lūdziet Dievu ienākt jūsu dienā, jūsu vārdos, jūsu darbībās un jūsu attiecībās.
- B. Kad jūs ciešat, kad esat dusmīgs par netaisnību, lūdziet Dievu ienākt jūsu sirdī. Lūdziet Viņu izveidot savu miera, taisnīguma un mīlestības valstību jūsos.

3. aktivitāte: Nostalgija pēc Ēdenes.

Strādājiet pie "ilgām pēc mājām" Ēdenē:

- Apsveriet pāreju uz augu izcelsmes uzturu (dzīvības svētuma apliecinājums).
- Sagatavojiet īpašu sabata pieredzi. Sniedziet priekšnojautu par Dieva valstību, darot sekojošo:
 - A. Domājot par saviem sabata viesiem, uzkopiet un izrotājiet māju.
 - B. Izrotājiet savu māju un ēdamistabas galdu ar ziediem.
 - C. Pasniedziet garšīgu un uzturvielām bagātu maltīti.
 - D. Vadiet (viesus) dinamiskā Dieva pielūgsmes pieredzē.